XVIII. évfolyam 26. szám. Ára: 1 forint 1962. június 28.

Szűr-Szabó József rajza

— Nézd csak Jani! Megjött a gyomirtó repülőgép! Most már mi is költözhetünk Pestre...

NE LEGYEN KABÓCZA UTCA!

Mindig tudtam, hogy Kabócza Lajos szerény ember. Nemegyszer hangoztatta, hogy nem tartja magát a világ legkiválóbb emberének. Lehetséges, mondotta, hogy vannak még nálánál is kiválóbb emberek, el tud képzelni olyanokat, akik esetleg jobban értenek a labdarúgáshoz, vagy még jobban tudnak viccet mesélni. Nem kis büszkeséggel állapította meg, hogy noha szeretné látni azt a könyvelőt, aki annyira ért az atomfizikához és a stratégiához, mint ő, ugyanakkor azonban hangsúlyozta, hogy ezért elismerést nem vár, a tudás önmagában is boldogít.

Úgy látszik, lelke mélyén mégis félt attól, hogy halála után utcát neveznek el róla. Hogy a kegyeletnek és az elismerésnek ezt a kényelmetlen megnyilvánulását elkerülje, beadvánnyal fordult a fővárosi tanácshoz, megkérte az illetékeseket, hogy ha esetleg tervbe vettek is egy későbbi Kabócza utat, Kabócza körutat, Kabócza sugárutat, Kabócza teret vagy Kabócza rakpartot, tegyenek le róla, őt hagyják ki az ilyesmiből. Kérését alaposan megindokolta, pontokba szedte. Érdemes idézésre ez a szerénységtől sugárzó dokumentum:

1. Valószínű, hogy a kedvemért nem fognak új utcát, új körutat stb. építeni, tehát valamelyik régi utca nevét változtatják meg. Ezzel magamra vonnám a régi név viselőjének haragját. Ha például a Vércse utcát nevezik el Kabócza utcának, a vércsék örök ellenszenvét kellene éreznem haló poraimban is. Ha, mondjuk, a Csoroszlay utcát kapnám meg, biztosan akadnának járókelők, akik azt állítanák, hogy kár volt, azért az a Csoroszlay nem is volt olyan rossz ember, inkább a környezete.

2. Gondolom, hogy nem a főváros legszebb utcáját vagy terét kapnám, s ez mindjárt különféle mendemondákra adna alkalmat. Találgatnák, hogy mi az oka ennek a bántó mellőzésnek.

3. Kérdés, hogy rendben tartanák-e az úttestet, a gyalogjárót, nem töri-e ki valaki a nyakát, s akkor jobb sorsra érdemes nevem így jelenne meg a lapokban: *„Súlyos szerencsétlenség a Kabócza utcában!”*

4. Hasonló módon más inzultusok is érhetik a nevemet, mint például: *„Tűzvész a Kabócza utcában!”* Vagy: *„Mikor hordják el a szemetet a Kabócza utcából?* (panaszos levél)” Vagy: *„Elfogták a Kabócza utcai rablógyilkost!”*

5. Súlyos verekedés törhet ki a Kabócza utcai utcabálon.

6. Nem lehetetlenség, hogy italboltot is nyitnak a Kabócza utcában, s hány szerencsétlen feleség tesz majd megrázó szemrehányást részeges férjének: *„Te már megint abban az átkozott Kabócza utcában voltál?”*

7. Végül, de nem utolsósorban, elkövetkezhet az az idő, amikor az oknyomozó történelemtudomány kisüti rólam, hogy a vállalati pingpongversenyen cinkelt ütővel játszottam, s ezért a Kabócza utca nevét megváltoztatják. Nekem ez már nem fog fájni, nem rólam van szó, de minek kitenni az emberiséget egy új csalódásnak.

Feleki László

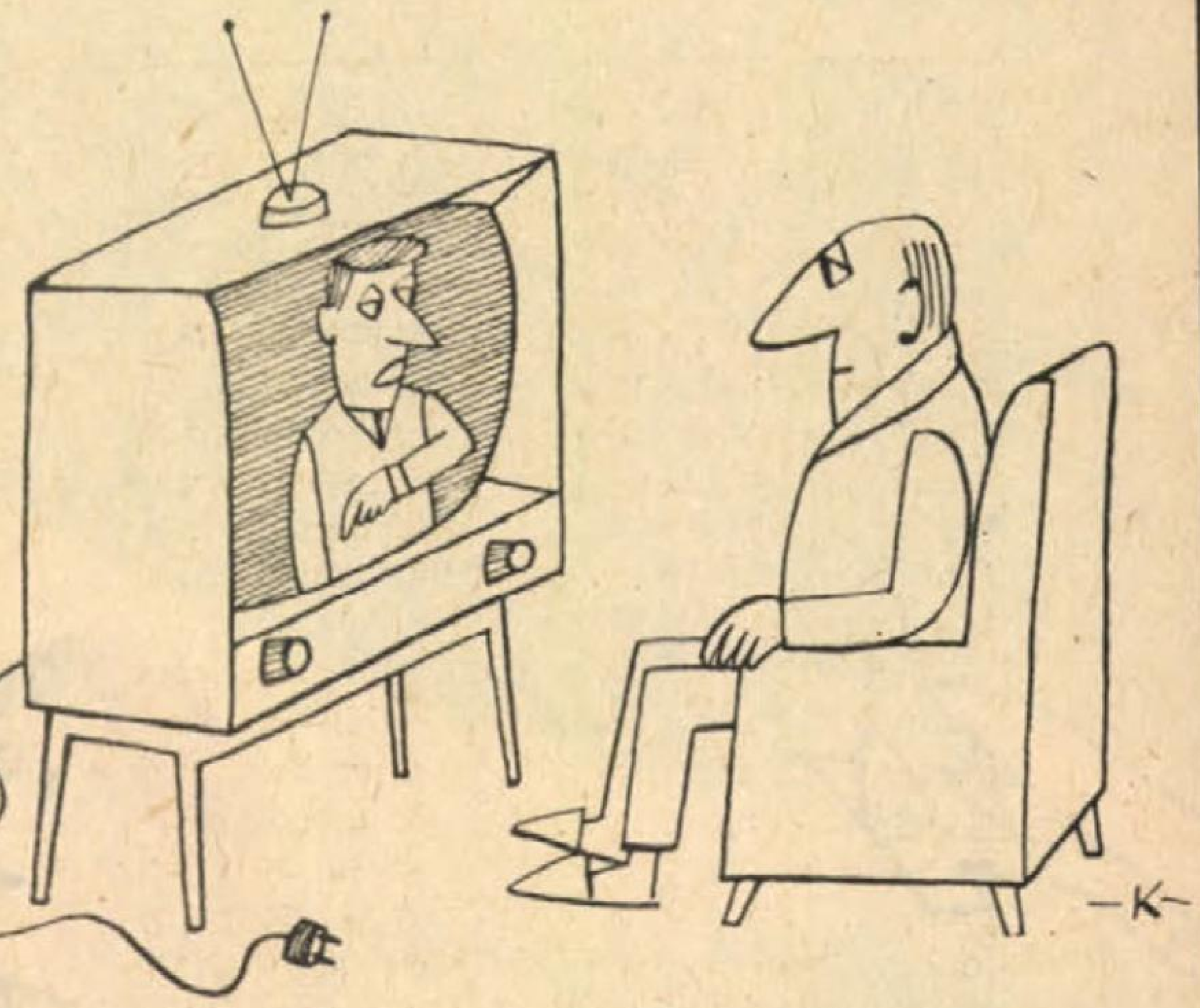
Középkori kishirdetés

Szegő Gizi rajza

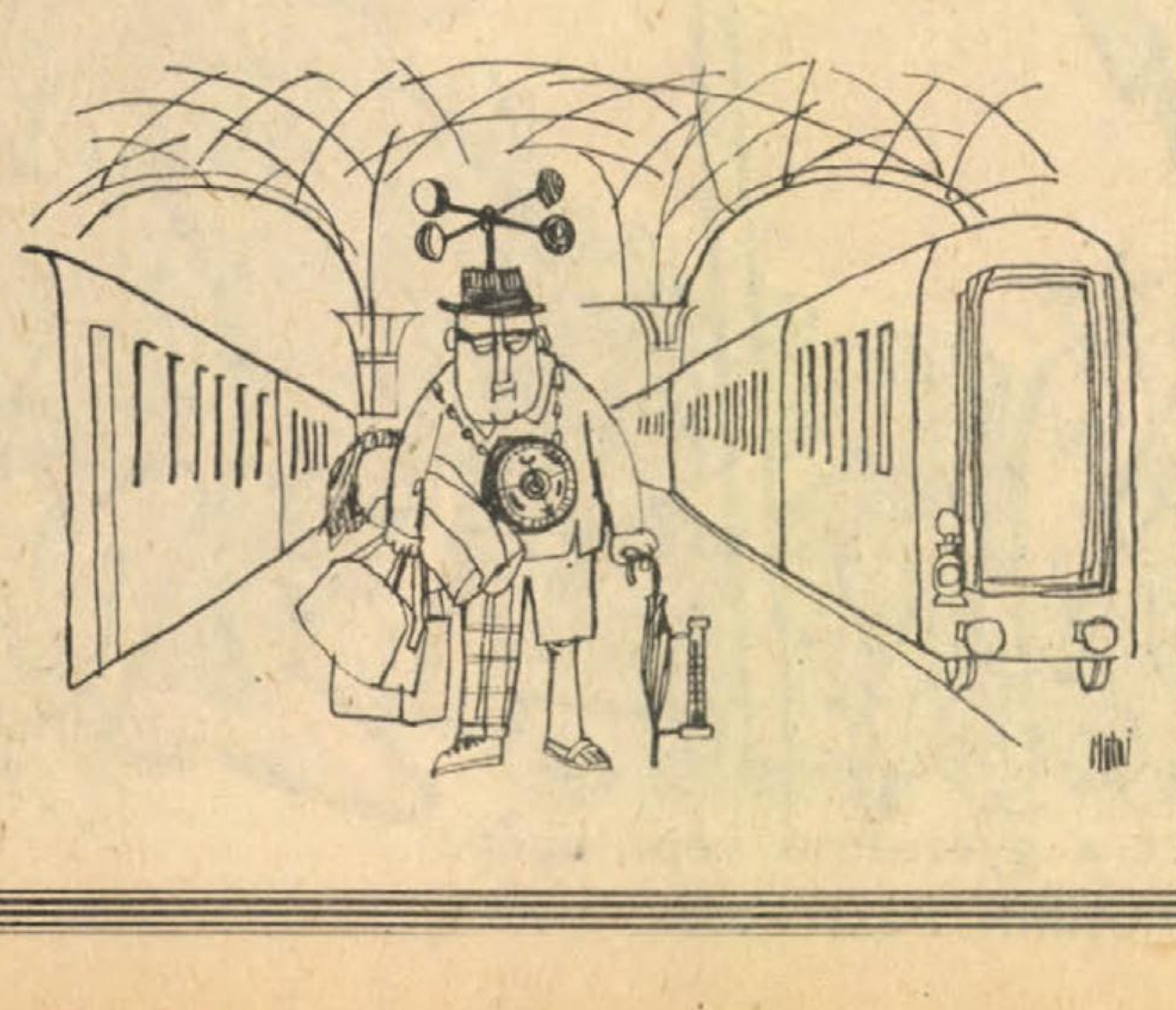
Szórakozott néző

Kaján Tibor rajza

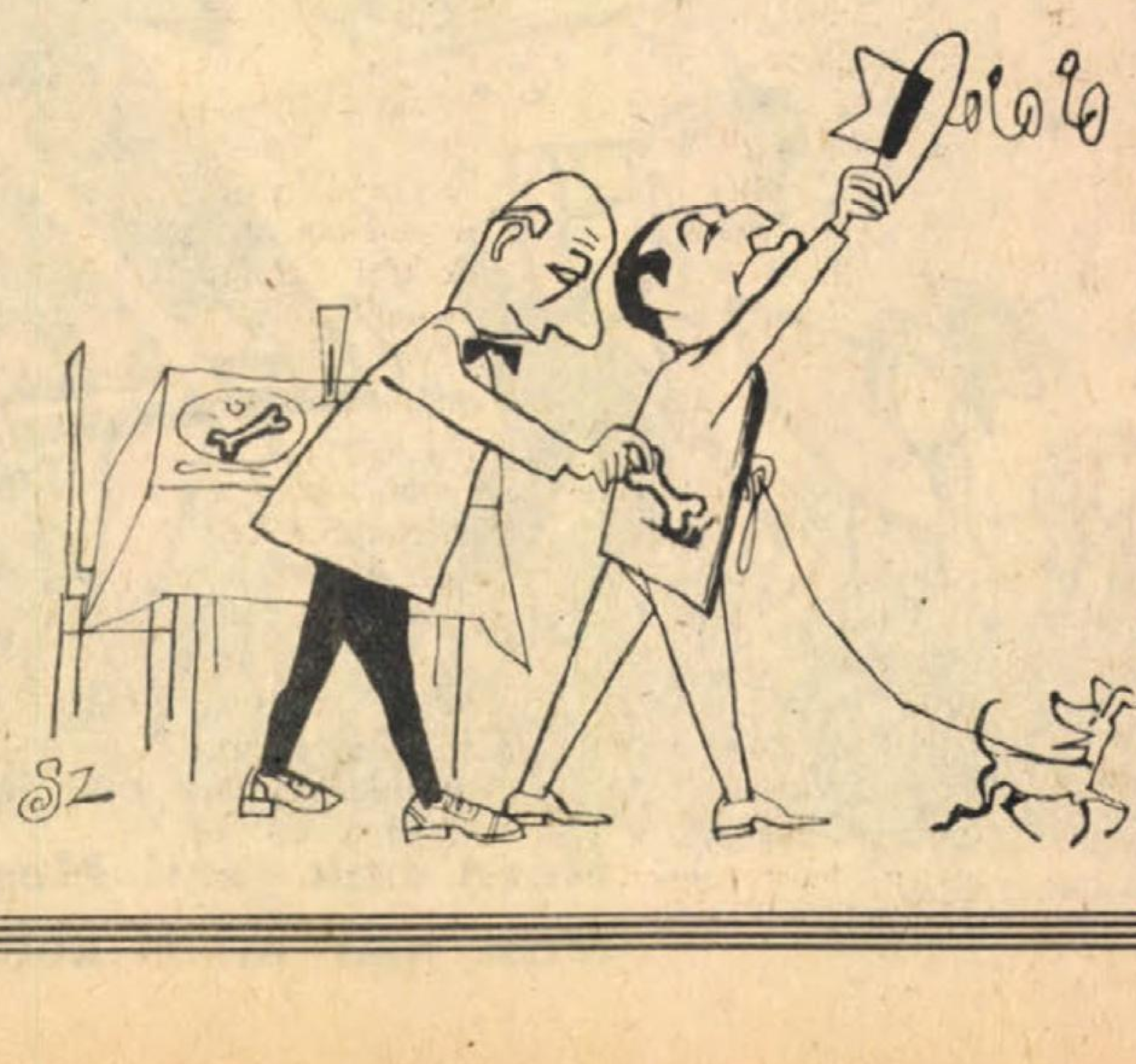
A meteorológus víkendje

Hegedűs István rajza

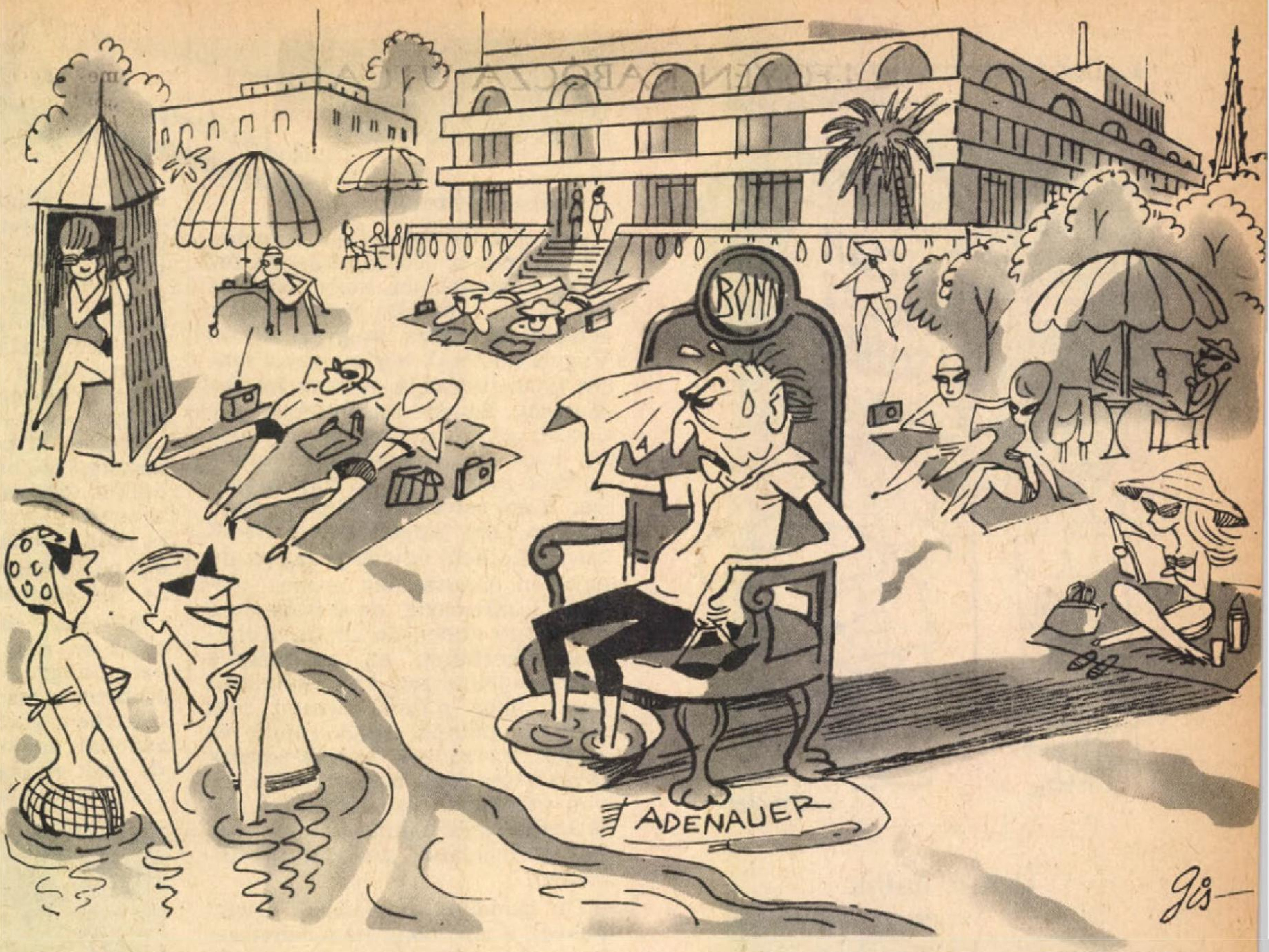
Figyelmesség

Szűr-Szabó József rajza

Kánikulában

Szegő Gizi rajza

– Nézd, Hilda, az öregúr nem mer kimozdulni a kancellári székből...

MEGNEVELEM PISTUKÁT

Mikor a parlamentben az oktatási reformot tárgyalták, nem egy szónok hangoztatta, hogy az ifjúság neveléséből a szülői háznak is ki kell vennie a részét. Hogy mulasztás ne terheljen, elhatároztam, hogy szót fogadok, és kiveszem a részemet Pista fiam neveléséből.

Pistuka nem rossz gyerek, a tanulással sincs baj, de van egy nagy hibája, hogy könnyelmű, nem ismeri a pénz értékét. Ami zsebpénzt kap, vagy anyjától, nagyanyjától és néha tőlem is (például fizika ötös) kipumpol, azt nem rakja félre nehezebb időkre, hanem elherdálja mozira, fagylaltra és más haszontalanságokra. Nevelésem célja tehát világos volt: tudatosítanom kell Pistukában, hogy nem szabad így élni, gondolni kell a jövőre. Ezt természetesen közöltem a feleségemmel is.

– Mit akarsz vele csinálni? – kérdezte nőm gyanakodva.

– Spártai nevelést adok neki – feleltem én komoran.

– Az mi? – kérdezte nőm, aki nem volt járatos a görög történelemben.

– Az, kérlek, olyan, hogy ha például egy róka rágja az oldalát, meg se mukkan.

– Akkor nem ismered Pistukát! Az úgy fog ordítani, hogy az egész hetedik kerület összeszalad. De különben is, miféle butaság, hogy kerülne Pistuka oldalához egy róka.

– Sehogy. Ez régen volt, ma már nem szokás. De tény az, hogy keményebben kell nevelni, így sohasem lesz belőle ember.

– És ha a róka kirágja az oldalát, akkor lesz?

– Hagyj már békét azzal a rókával. Mondom, hogy ez már nincs. A lényeg az, hogy le kell szoktatni a könnyelműségről, tanulja meg, hogy nem szabad szórni a pénzt, hanem gondolni kell a jövőre is. Ha például moziba akar menni, kiviszem Aquincumba, fagylalt helyett pedig elviszem Gülbaba sírjához.

– Az, aki a krumplit behozta?

– Ugyan már. Az, kérlek, egy török próféta volt és rózsákat ültetett.

– Áhá. Értem. Rózsakrumplit.

Nem vitatkoztam vele, hanem elkezdtem Pistukát nevelni. Kivettem a szabadságomat, és vakáció lévén, neveltem őt reggeltől estig. Elvittem az említett Gülbabához, továbbá Aquincumba, aztán elcipeltem az őslényekhez a Nemzeti Múzeumba, nemkülönben a „Kőfaragás a középkorban" című kiállításra, de ezzel sem elégedtem meg, hanem elvittem az „Ismerd meg a modern technikát!" című kiállításra, hogy a Nemzeti Galériát, a Néprajzi Múzeumot, három fotókiállítást és a Magyar díszruhák kiállítását ne is említsem. Mindezt pedig azért tettem, hogy bebizonyítsam neki: pénz nélkül is lehet jól és tartalmasan tölteni az időt.

Mindez nem került egy fillérbe sem, és én a villamosköltségen kívül nem is vittem magammal pénzt, hanem tüntetőleg az íróasztalba tettem, hogy ezzel is illusztráljam nevelési elvemet.

Egy forró augusztusi vasárnap a Szépművészeti Múzeumba igyekeztem vele, hogy bemutassam neki a XVII. századbeli holland vízfestészetet. Ahogy mentünk fel a lépcsőn, én törülgettem a homlokomat, Pistuka megállt, és így szólt:

– Te, papa, nem gondolod, hogy okosabb volna, ha a holland vízfestészet helyett meginnál egy pohár magyar sört?

– Hát ami azt illeti... De tudod, hogy nincs nálam pénz.

– Majd én adok.

– Honnan van neked pénzed?

– Te szoktad mondani, papa, hogy gondolni kell a jövőre is. Ezért mikor te bementél a fürdőszobába nyakkendőt kötni, kivettem az íróasztalból tíz forintot. Ezt most megfelezzük. Te bemész ide a Kéményseprőbe, én meg megyek a moziba. Szervusz papa.

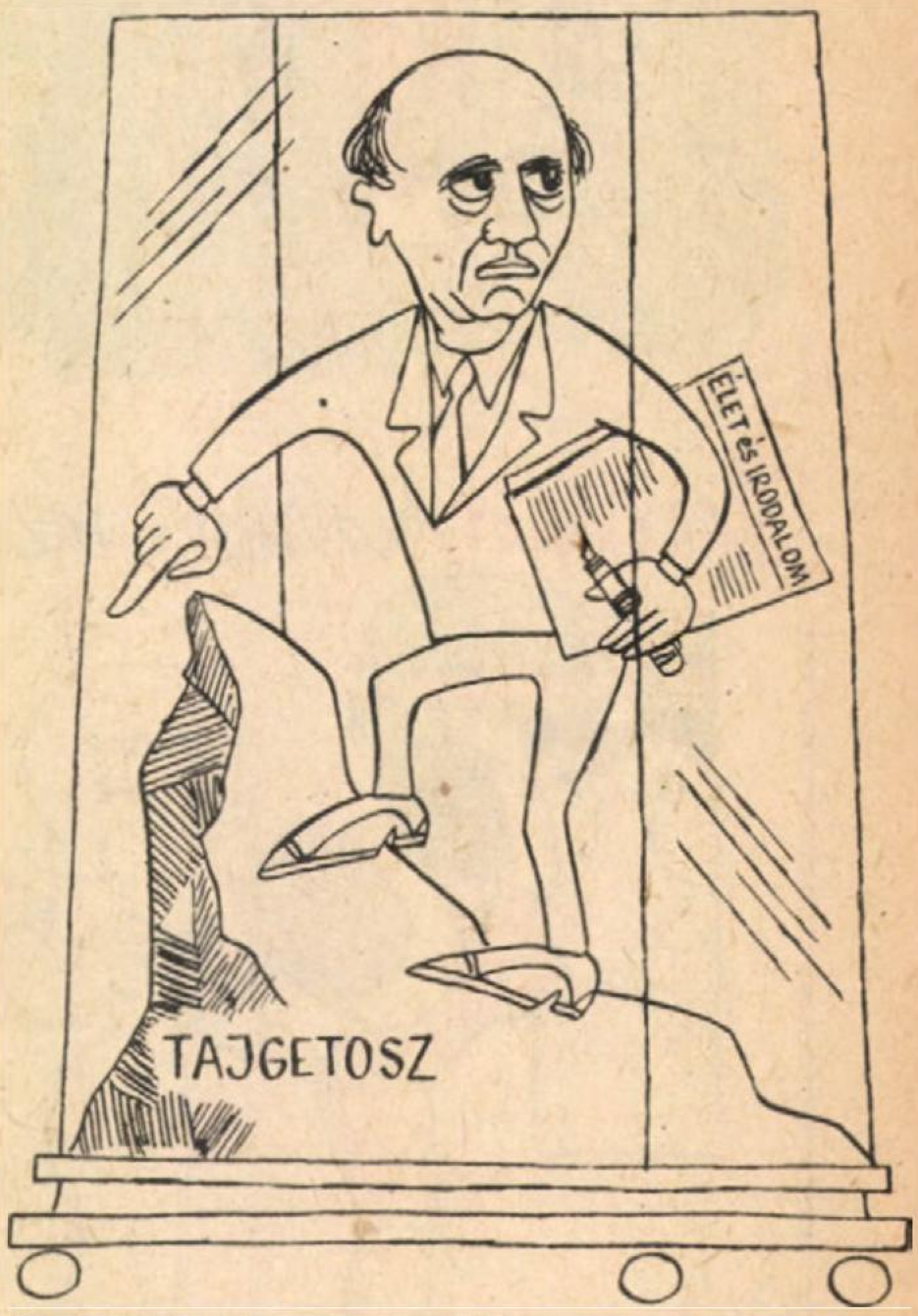
Azzal a kezembe nyomott öt forintot, és már rohant is le a lépcsőn. Megelégedetten, könnyes szemmel néztem utána.

Mit tesz a jó nevelés.

Balázs Sándor

Panoptikum

(Nevezetes emberek)

Jankovich Ferenc, akinek annyira nem tetszettek a keszthelyi Helikon-ünnepségek, hogy meg sem nézte őket, csak ledorongolta

Lelkiismeretes őstermelő

Mészáros András rajza

Üdítő italok

Hegedűs István rajza

LEVÉL a „beütemezés"-ről

Kedves Olvasónk!

Kár minden apróságért annyira felháborodnia. Különösképpen feleslegesnek tartom, hogy felháborodásának okáról rendszeresen értesíti az egész magyar sajtót. Vagyis nemcsak egyik vagy a másik lapot tudósítja életünk fonákságairól, hanem apró-cseprő panaszait a közérdek rangjára emelve, napi- és hetilapjaink mindegyikét mozgósítja az éppen szóban forgó panasz orvoslására. Nem állítom, hogy lapjainkban az itt-ott még fellelhető egyhangúság az ön egyazon panaszainak azonos közléséből származik, de feltehetőleg része van ebben önnek is. Könnyen elkerülheti az egészségére káros izgalmakat, ha tudomásul veszi, hogy nálunk semmi sem véletlen, nálunk annak rendje és módja szerint — nyelvérzékünk megsértése árán is — minden „be van ütemezve" és, ha valami véletlenül nincs nálunk beütemezve, akkor legalább „át van profilírozva".

Ön panaszolta például tavaly húsvét táján, hogy nem lehet sehol gumilabdát kapni. Jön a nyár — nyugtalankodott ön, hozzánk és más lapokhoz intézett leveleiben. Arra serkentett bennünket, hogy vizsgáljuk meg, ki a felelős, amiért a gumilabda eltűnt az üzletekből. „Ennél nagyobb baja sohasem legyen önnek" — gondoltam enyhe malíciával, de mivel törődnöm kell a dolgozók leveleivel, lelkiismeretesen utánajárván az ügynek, megtudtam, hogy a gumilabdagyártást átprofilírozták és az új gyárban csak a múlt év végére tudták beütemezni a gyártását. És miután most ismét itt vagyunk a nyár küszöbén, minden külön panaszoslevél nélkül szíveskedjék tudomásul venni, hogy gumilabda ugyan még nincs, a gyártása viszont változatlanul be van ütemezve.

A hűsítő italokat illető panaszát úgyszólván minden lapunkhoz szíves volt eljuttatni, kedves Olvasónk. Megnyugtatására közlöm a következőket: Nincs semmi vész! Vendéglátóiparunk üzemeinek jelentős többségében a Meggylétől az Utasüdítőig mindenféle hűsítő ital kiszolgálása úgy van beütemezve, hogy az melegen, hűtés nélkül, korlátozott mennyiségben kerüljön fel a raktárból a vendég asztalára. Viszont a szeszes italok kiszolgálása hűtötten és korlátozás nélkül úgy van beütemezve, hogy a bevétel — az alkoholizmus elleni propaganda mellett is — elérje azt az összeget, amely ugyancsak be van ütemezve.

Mindezt csak azért említem, mert ön már most bosszankodik azon, hogy a tél beálltával nem fűthetnek majd abban az intézményben, ahol ön dolgozik. A kazánokat ugyanis javítani kellene, de csak októberi szállításra igérik a hiányzó kazántagokat. Ha már

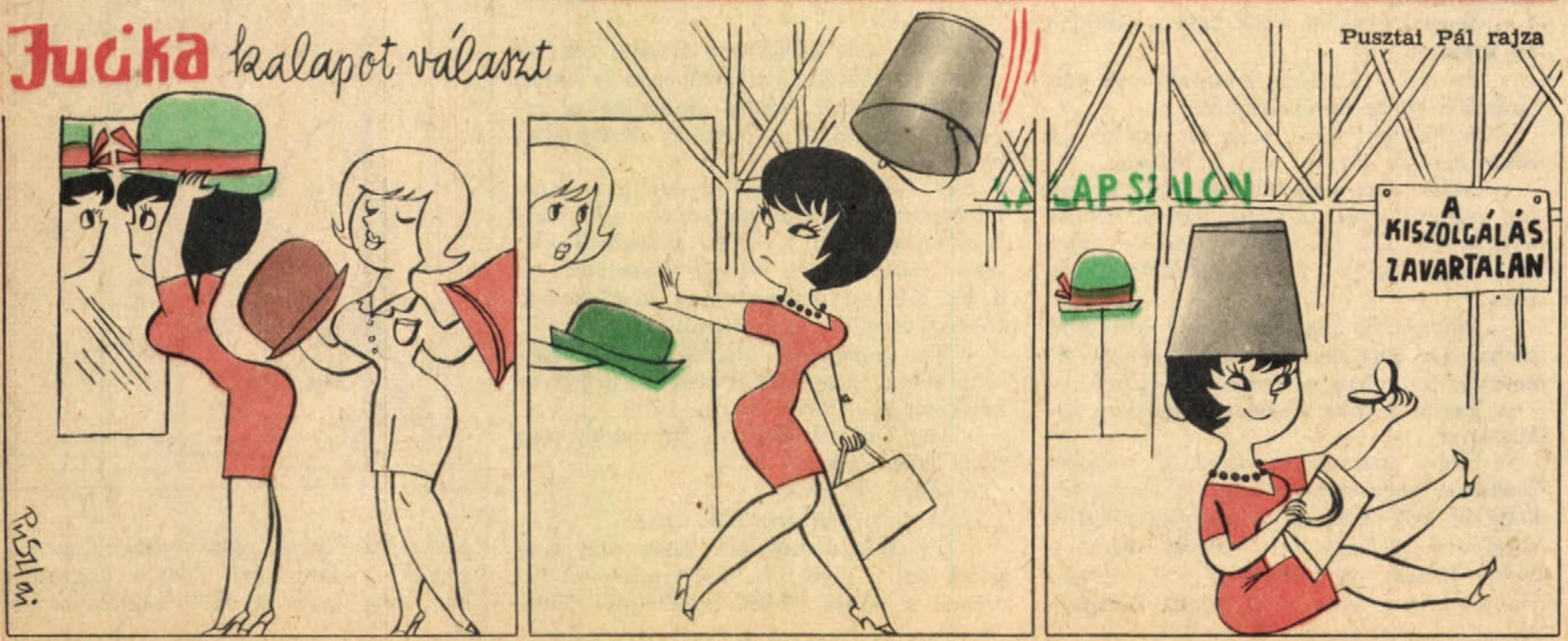
— kérdi ön — az erre profilírozott gyár foglalkozik a kazántagok gyártásával, akkor miért nem az első, vagy a második negyedre tervezi a gyártását, hogy legyen idő a fűtési szezon megindulásáig a kazánokat megjavítani? — Naiv kérdés ez, kedves Olvasónk!

Eljön az ősz: ön dolgozótársaival együtt dideregni fog. De ez teljesen mellékes dolog. Az a lényeg, hogy a kazánrészek gyártása a harmadik negyedre be van ütemezve...

Földes György

Jucika kalapot választ

Pusztai Pál rajza

Ezt olvastuk...

Csökkenő üzlet

Az Esti Hírlap Totó-tájékoztatója, közölvén, mennyi 11-es és mennyi 10-es találat akadt a heti totófordulóban, hírül adja, hogy a nyertesek közül „az előbbiek 295, az utóbbiak 35 forintot fizetnek".

A szórakoztató totó-játék erősen veszíteni fog népszerűségéből, ha úgy módosul a játék, hogy a győzteseknek kell majd a megállapított nyeremény-összeget *befizetniök* a toto-irodákba!

Légyott

A nemrég bezárt BIV-ről érdekes pletykát tudtunk meg. Az Esti Hírlap megírta, hogy az NDK-ból „üvegmenyasszonyt" hoztak a kiállításra. Egy nappal később a Népszava nagy tapintattal annyit közölt csak, hogy az NDK pavilonjában egy „üvegasszony" volt látható.

A vásár rendezősége bizonyára okul az eseten, s jövőre nem hagyja a pavilonokat éjszakára felügyelet nélkül.

Százhúszas tempó!

Az Ikarus gyár üzemi újságjában olvastuk, milyen nagy érdeklődés mellett zajlott le az autó-gyorsasági verseny a ferihegyi repülőtéren. A részletes tudósítás, mely beszámolt az érdekfeszítő sporteseményről — mintegy *tíz nappal a verseny előtt* jelent meg az Ikarus gyár lapjában. Ez aztán méltó volt az autó-gyorsasági versenyhez!

Dr. Árgus

PATRONÁLÁS

Nincs szebb, mintha ifjú téeszt
Patronál egy vállalat.
Mintha öccsnek — milyen szép ez! —
Támaszt az ő bátyja ad.

Ír a téesz: — Gyomirtáshoz
Kis segítség tán akad?
Gyomirtáshoz... nótát küld a
Patronáló vállalat.

Ír a téesz: — Építkeznénk;
Kevés, aki fuvaroz...
Megy a válasz: — Ejnye, bejnye,
Teherkocsink épp ma rossz!

Ír a téesz: Lakatosra
Volna szükség. Ki segít?
A vállalat kezét mossa,
S hűvös, mint a Mirelit.

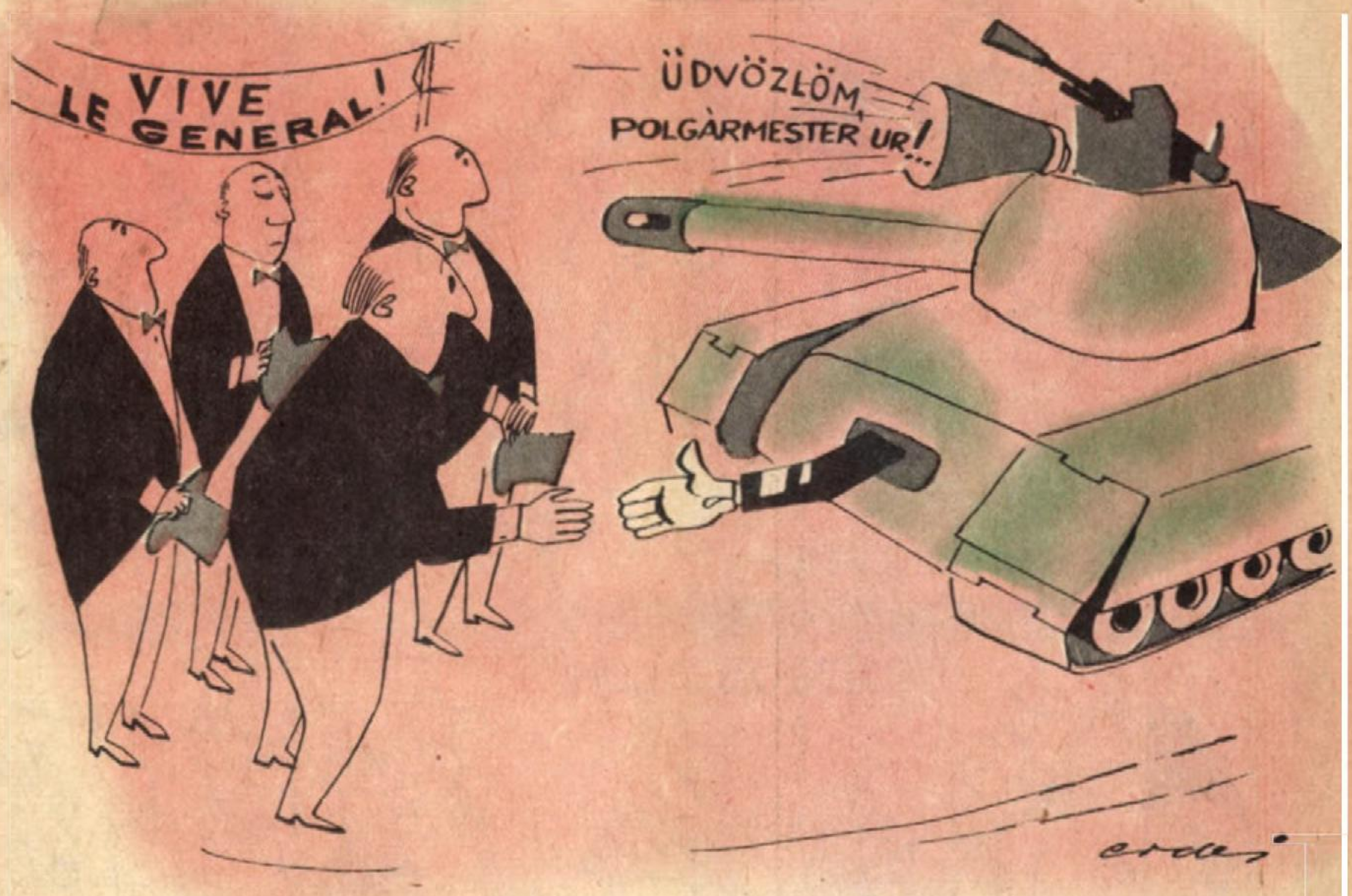
De mikor a gyümölcs érik,
Felenged a fagy, a jég.
Az üzemben nyomban vélik:
A dolgos kéz nem elég.

A vállalat ír ezúttal:
„Fontos döntés született.
Mind ott leszünk, s patronáljuk,
Kis öcsénk, a — szüretet!"

K. Tóth Lenke

De Gaulle körútja Franciahonban

Erdei Sándor rajza

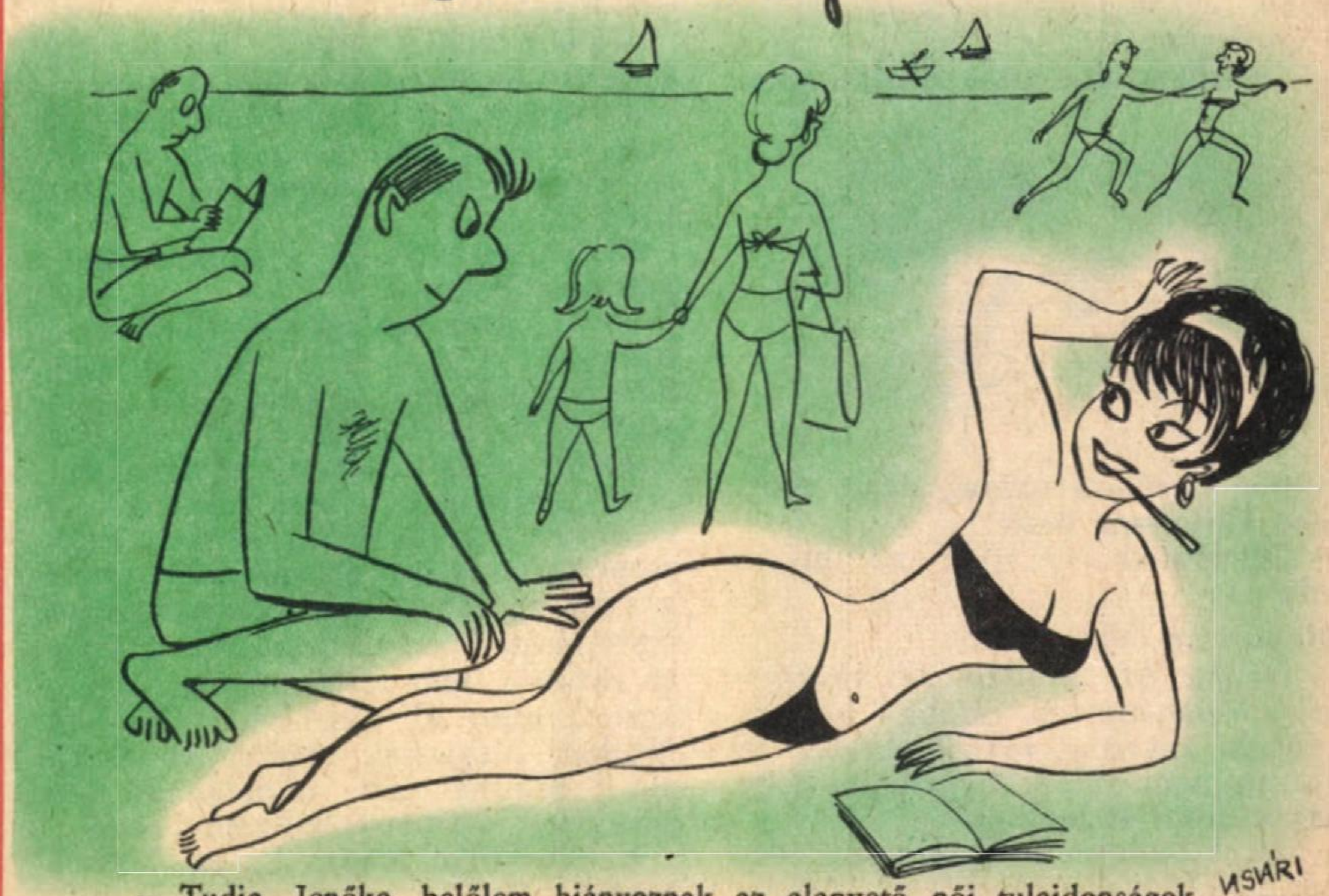
Konkurrencia

Mészáros András rajza

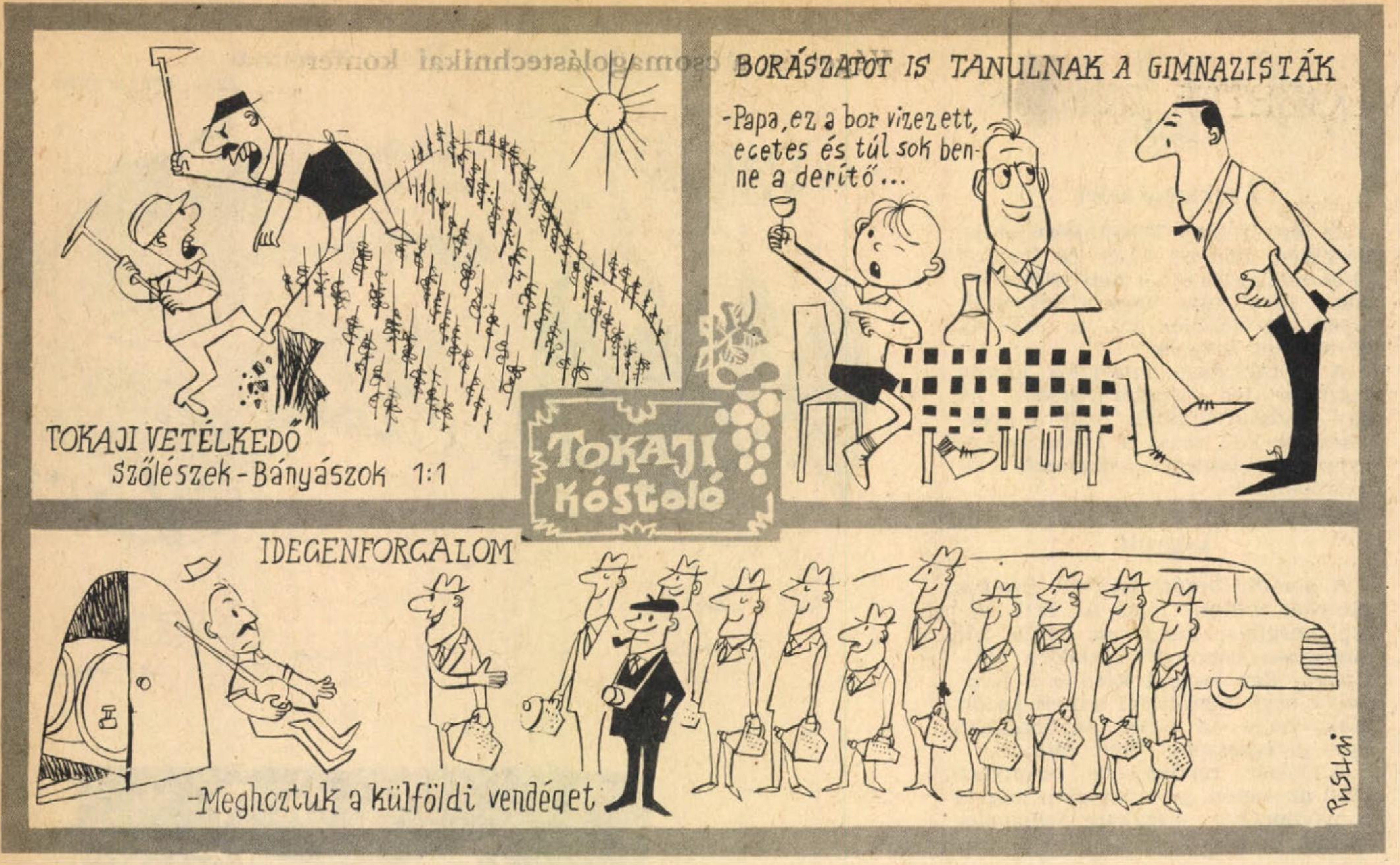

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Tudja, Jenőke, belőlem hiányoznak az alapvető női tulajdonságok...

FIATALSÁG—BÖLCSESSÉG...

Felnőnek a gyerekek! Itt van ez a Péter, akit pöttömnyi gyerek kora óta ismerek – már egyetemi hallgató. Motorbiciklin jár és vermutot rendel az eszpresszóban. Jószívű, virgonc gyerek, nem huligán, nem vagány, még csak nem is jampec vagy aranyifjú, mondjuk legfeljebb úgynevezett „jópofa".

– Na, hogy megy a tanulás? – kérdeztem tőle tapintatlanul.

– Megy-mendegél – felelte mosolyogva.

Néztem kisportolt termetét, vidám kék szemét és a nyugtalan, csontos kezét, ahogy folyton igazgatta a szivárvány minden színében pompázó nyakkendőjét.

– Mik a nyári tervek? – faggattam tovább.

Mosolygott.

– Tetszik tudni, mint a Giselatikai

Társaság főtitkára gazdag nyári programot állítottam össze.

– Giselatikai...? Hát az mi a csuda?

Harsányan felnevetett.

– Nahát! Az egyetlen, aki megkérdezi! Valahányszor szóba hozom, mindenki zavartan tovább beszél, az emberek nem merik bevallani, hogy valamit nem tudnak.

– Én bevallottam. Jutalmazz meg és áruld el!

Sugárzott az arca, ahogy rákezdte:

– Tetszik emlékezni a kis Gizire, a szomszédunk leánykájára. Hát kérem, ő már nagy lány lett, érettségizik, ki van téve a csoportképe az Állami Fodrászat kirakatában. Gyönyörű teremtés! Ő a mi ideálunk.

– Ki az a „mi?"

– A fiúk. A banda. Nem „galeri", ne tessék rosszat gondolni. Sokáig vetélkedtünk, ki férkőzik a kegyeibe, de Gizike nem olyan lány, azért aztán ahelyett, hogy civakodjunk miatta, megalakítottuk a baráti kört, ebből lett a Giselatikai Társaság, így neveztük el viccesen. Ennek vagyok a főtitkára.

– És ki az elnök?

– Maga Gizella.

– Nem helyes dolog. Senki sem szokott elnöke lenni a róla elnevezett Társaságnak. Ha jól emlékszem, a húszas években nem Petőfi Sándor volt a Petőfi-Társaság elnöke, hanem Pekár Gyula.

Péter nem vállalta az elnök elleni puccskísérletet.

– Mi Gizi mellett döntöttünk – mondotta komolyan. – Először csak három tagból állt a társaság, de aztán Gizi egyre szépült és a tagság egyre terebélyesedett. Kezdtük komolyan venni a „gittegyletet". Még tagdíjakat is szedtünk. Ma már ott tartunk, hogy csoportosan megyünk színházba, mert a társaság égisze alatt kedvezményes jegyet is tudunk szerezni. Én intézem az ilyesmit, már telefonon úgy jelentkezem, mint a Giselatikai Társaság főtitkár. Mégiscsak másképpen hangzik, mintha azt mondanám, itt Sósi Péter egyetemi hallgató beszél.

Hetekig nem láttam Pétert. Tegnap betoppantam az eszpresszóba. Ott ült mélabúsan, vermut helyett birsalmalevet kortyolt. Ezt gyanúsnak találtam.

– Mi újság Giselatikáéknál? – kérdeztem.

Szomorúan legyintett:

– Feloszlott a társaság. Az elnök férjhez ment egy nagykereső orvoshoz. Óriási kocsija van, fütyül az én motoromra.

Fölényesen idéztem néhány vigasztaló bölcsességet, hogy „gombház" meg „előtted az élet", de nem hinném, hogy nagy szükség volt rá. Ugyanis belibegett egy csinos kis bögyös leányzó, úgy viselte a fején a szélvédő rózsaszínű sálacskát, mint egy diadémot. Egyenesen Péternek tartott.

– Elkéstem? – kérdezte és kedvesen odatartotta az arcocskáját.

Péter szertartásosan felállt és rám mutatott:

– Engedd meg, Böske, hogy bemutassam atyai barátomat.

Udvariasan mosolyogtam, bár beval-

lom, az „atyai" jelző úgy csípett, mint a csalán.

Böske szorosan Péter mellé ült és ettől kezdve megszűntem számukra. Fizetek! Kissé sértődötten távoztam, de abban a felemelő tudatban, hogy a Böskeológiai Társulat megalakulása már csak rövid idő kérdése. Lehetséges, csupán két tagból fog állni. De az elnök és a főtitkár már nagyon jól megértik egymást.

Stella Adorján

VÉGZETES JEL

A kirándulóhajó lassan távolodott a Vigadó téri állomásról, és orrát ünnepélyesen északnak fordítva, szelni kezdte a habokat fölfelé. A Dunát bámultam a korlátnak dőlve, amikor a mellettem könyöklő középkorú úr megszólalt:

– Itt hat méter tíz a vízmélység, de följebb, az Árpád-hídnál már hét huszonhat. Épp elég, hogy belefulladhasson az ember.

– Gondolja, hogy valóban fenyeget ilyen veszély? – kérdeztem.

– Bizony, könnyen előfordulhat – mondta az idegen. – Az ilyen öreg bárkánál sose lehet tudni. Egyszer csak elsüllyed, valahol a nyílt vízen.

– Nem tartom valószínűnek, hogy zátonyra futnánk – próbáltam vigasztalni. – Ok nélkül nem süllyednek el a hajók!

Útitársam keserűen fölkacagott:

– Könnyű magának, hogy ilyen derűlátó! De én tudom, hogy mi az a korrózió! Titokban eszi, marja a rozsda a hajó fenekét, aztán, amikor senki se gondolná, egyszerre zuff! – Átharapja az elvékonyodott bádogot, és mi máris itt állunk, meglékelve!

– Még ha így volna is, ott vannak a mentőcsónakok meg úszótömlők – vetettem közbe.

– Hahá, és azt hiszi, hogy magának jut belőlük? – vigyorgott gúnyosan az idegen. – Esetleg kiúszhat, ha tud!

Útitársam arca, ha lehet, még jobban elborult, és vészjóslóan meredt rám.

– Hallgassa csak! Mintha kihagyna a motor...

Aggodalmasan füleltem, de nem észleltem semmi rendkívülit. A matrózok egykedvűen ógyelegtek, útitársam azonban egyre izgatottabb lett.

– Nincs kizárva, hogy a főkardántengely ment tönkre, és kész a katasztrófa. Elég egy akármilyen kis vacak zátony, és a Titanic sorsára jutunk valamennyien!!

– Errefelé elég ritkák a hajószerencsétlenségek – jegyeztem meg. – Utoljára Nándorfehérvárnál fúrták meg a török hajókat, de az embereket ott is kimentették, dereglyével. Tudomásom szerint jégheggyel se valószínű, hogy találkozzunk...

Útitársam fogai hideglelősen vacogtak. Elfúló hangon rebegte:

– Bár magának lenne igaza, de meggyőződésem, hogy valami ismeretlen veszély leselkedik ránk. Szálljon ki maga is a legközelebbi kikötőben, ha kedves az élete!

– Térjen magához, nézzen körül, ember! – csillapítottam. – A legénység zavartalanul dolgozik, a kapitány arca nyugodt, pániknak semmi jele. Mire alapítja hát baljóslatait?

– A szerencsétlenségnek előbb-utóbb be kell következnie – huhogta az idegen. – Ha Nándorfehérvár óta nem süllyedt el dunai hajó, akkor annál valószínűbb, hogy most megint sorra kerül egy. A Végzet előbb-utóbb lesújt ránk, és ezt a hajóstársaság is tudja!

– De hát miért, az ég szerelmére? Miért?!?

A riadt úr reszkető kézzel kotorta elő hajójegyét, és az orrom elé tartotta:

– Ha nem kellene semmi balesettől tartanunk, mit gondol, miért ragasztanák ide, megkérdezésünk nélkül, a biztosítási bélyeget?...

Kaposy Miklós

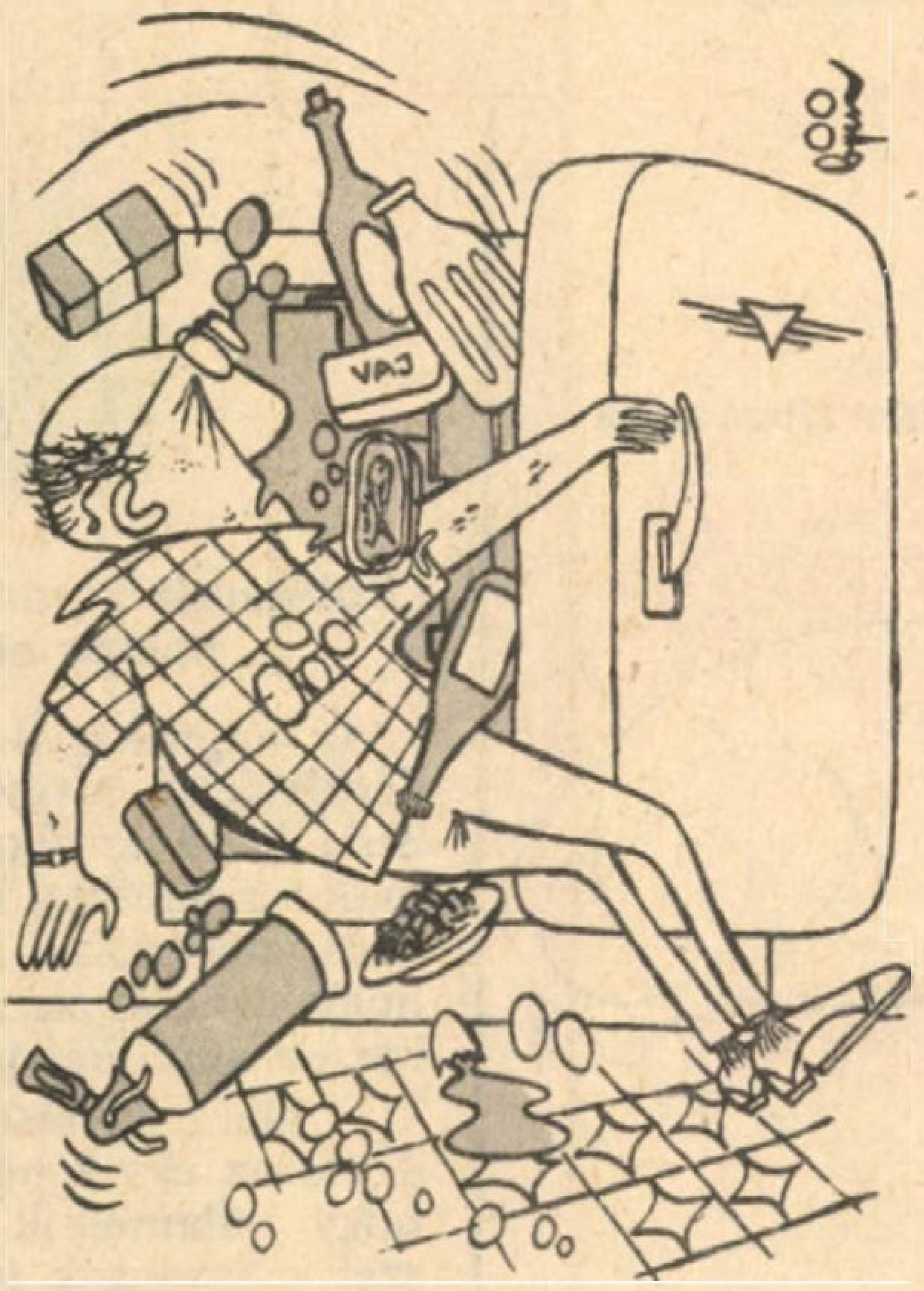
Véget ért a csomagolástechnikai konferencia

Toncz Tibor rajza

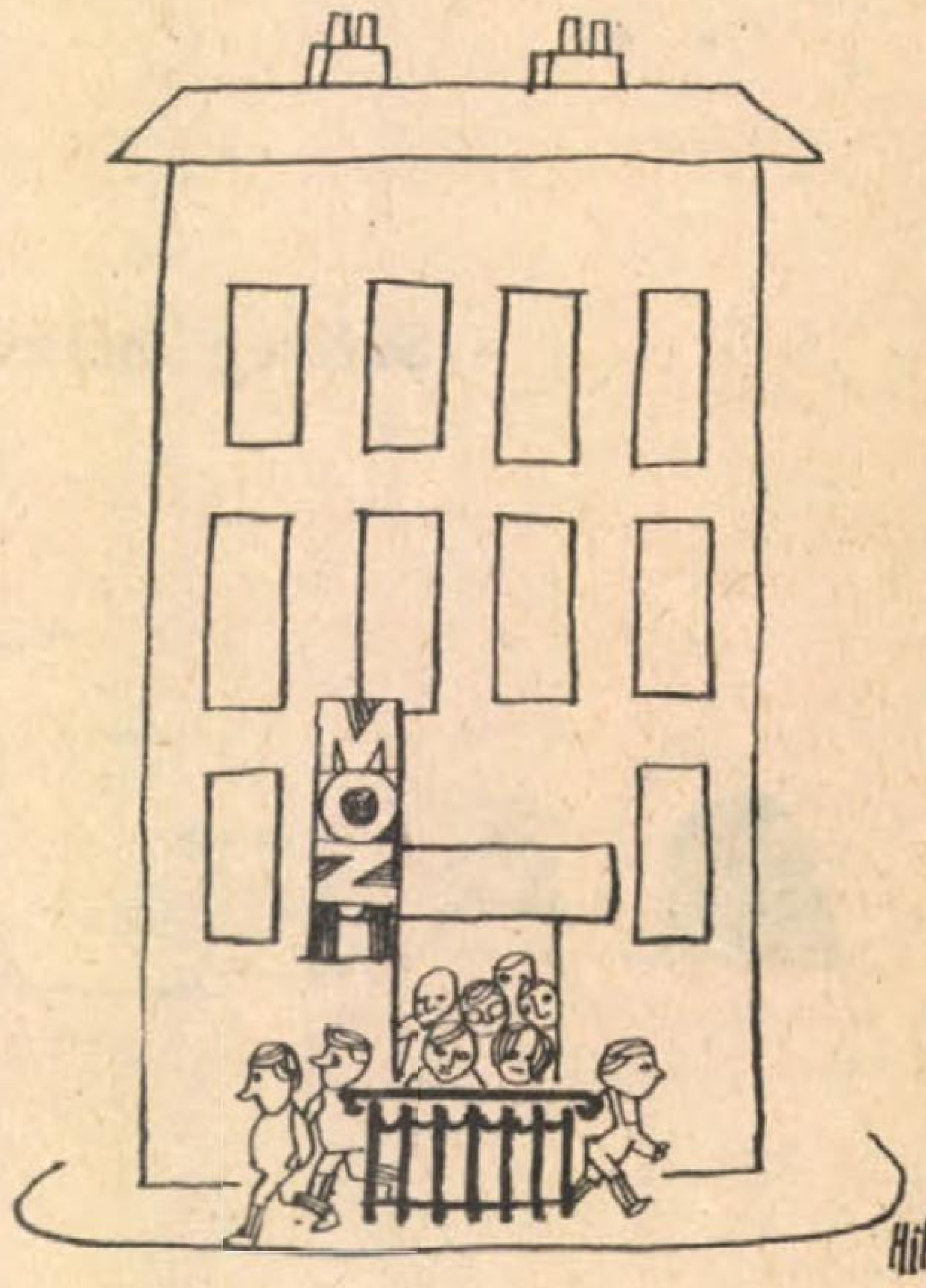
Nyár

Balázs-Piri Balázs rajza

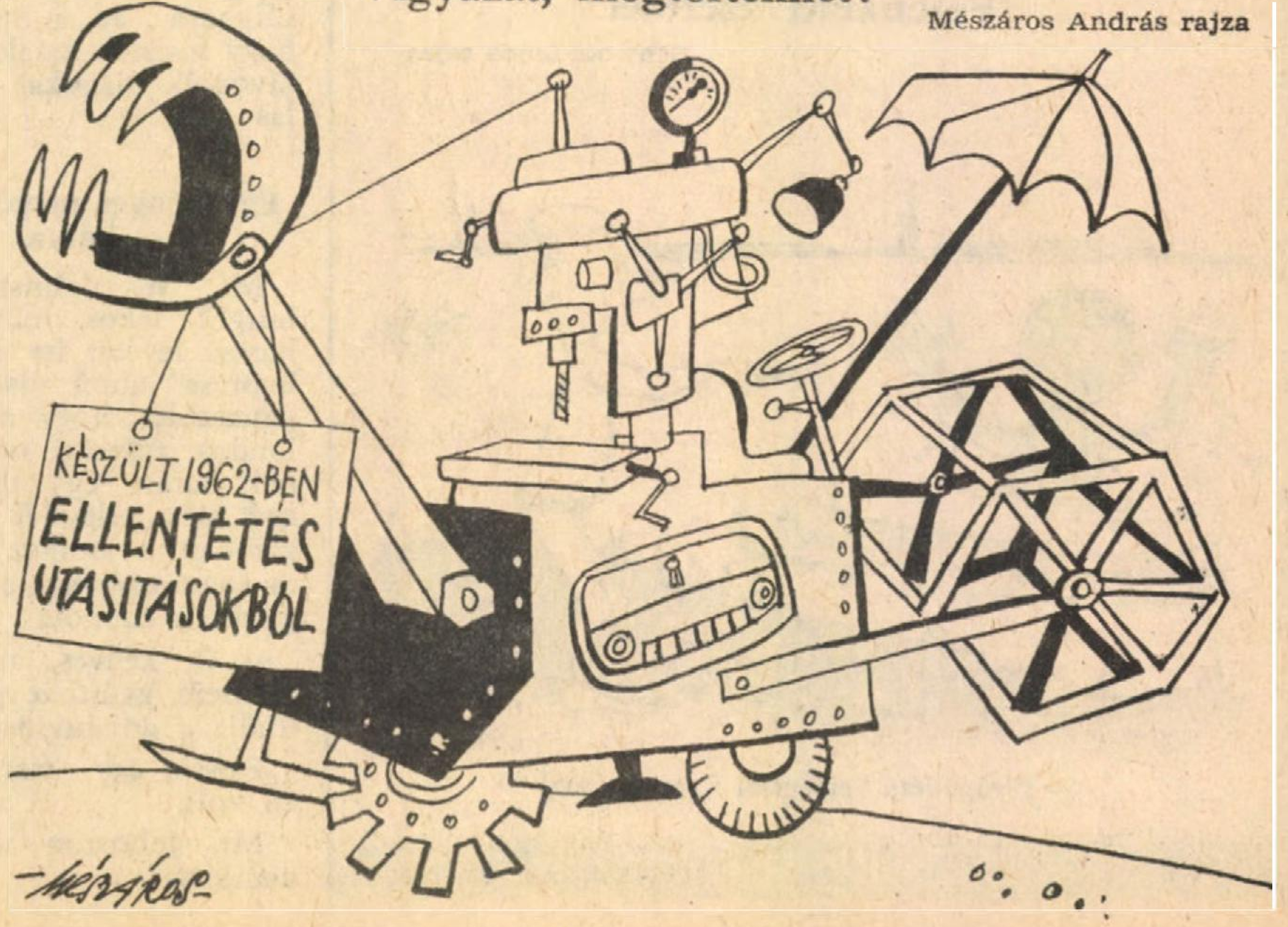
Vakáció

Hegedűs István rajza

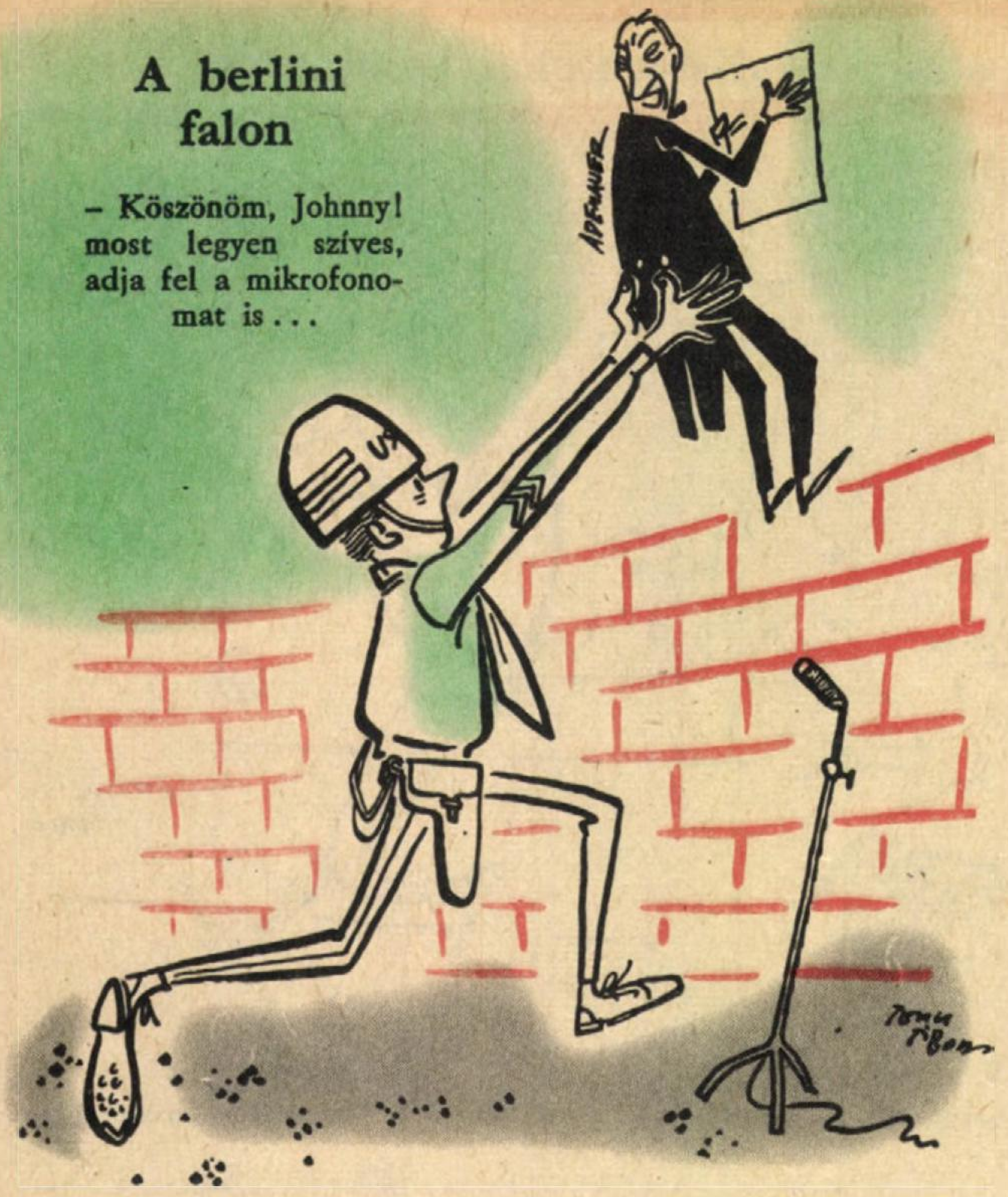
Vigyázat, megtörténhet!

Mészáros András rajza

A berlini falon

– Köszönöm, Johnny! most legyen szíves, adja fel a mikrofonomat is . . .

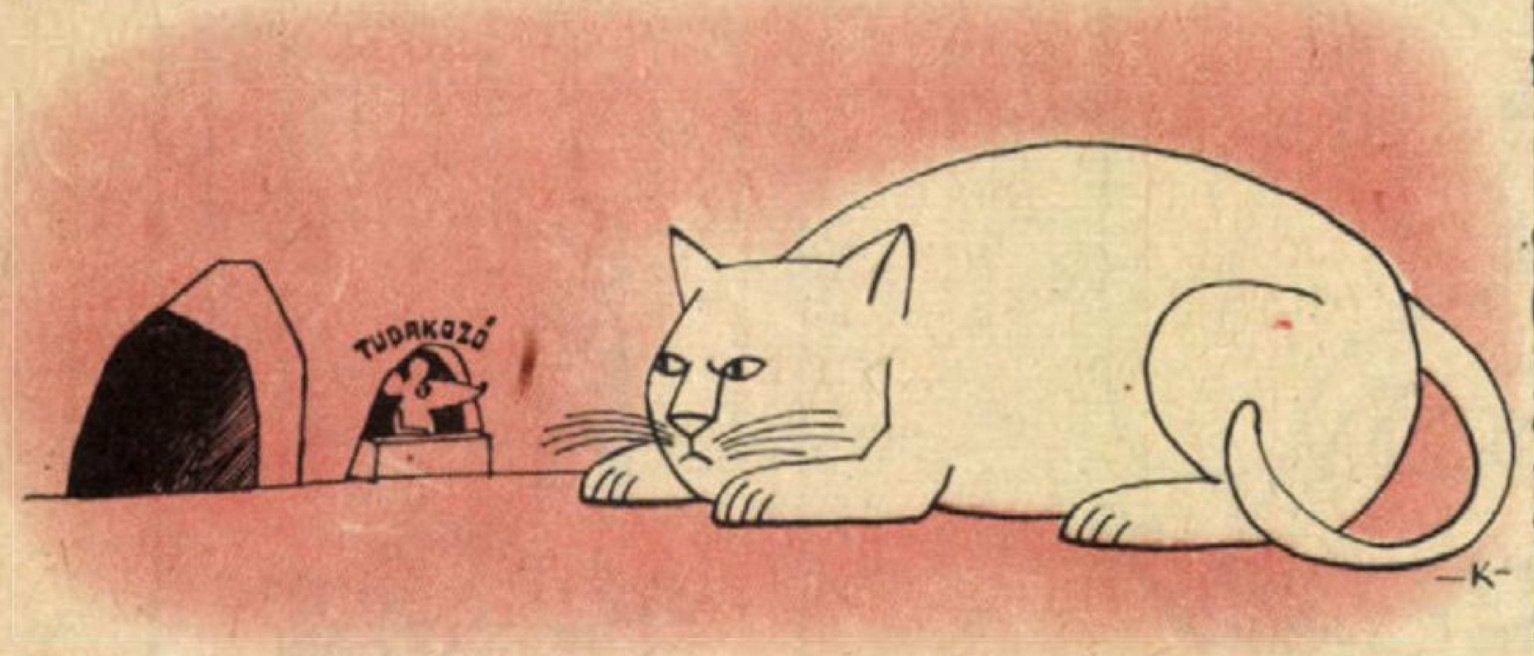
Adenauer az orvosnál

– Kegyelmes uram, mennyit uszít naponta?

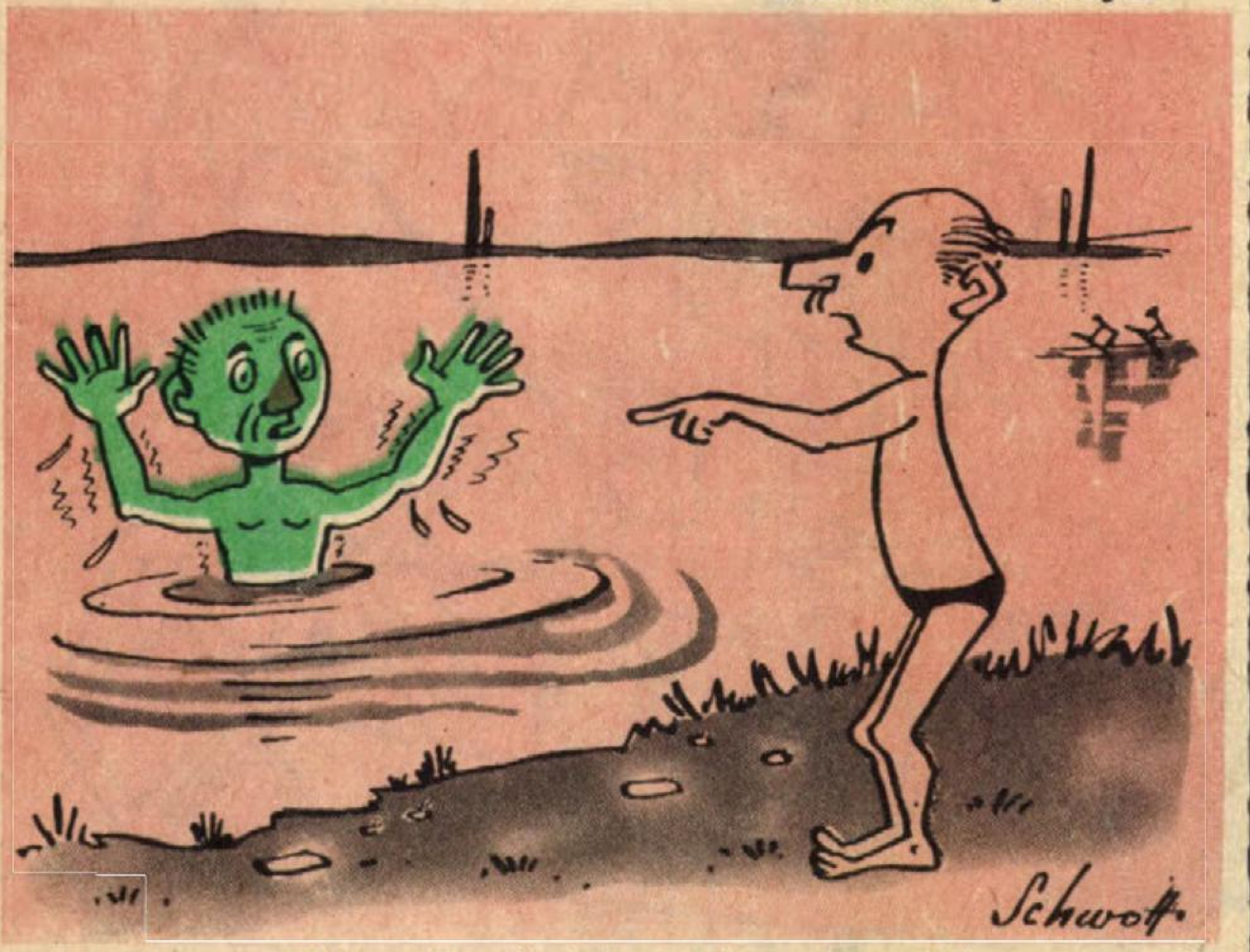
Szöveg nélkül

Kaján Tibor rajza

Felebaráti szeretet

Schwott Lajos rajza

– Nyugodtan bejöhetsz! Remek a víz!

Vannak egészen furcsa dolgok...

Halszámlálás az amerikai partok előtt

Az amerikai lapok nagy derültséggel tárgyalják azt a hírt, hogy az Egyesült Államok tengerészeti hivatala felkért négyszáz békaembert, hogy számlálják meg a halakat az amerikai partok előtt.

– Nem lehetséges – kérdezte az egyik békaember –, hogy valamelyik halat kétszer számolunk meg?

– Nem baj – hangzott a hivatalos válasz –, ezt ellensúlyozza az a körülmény, hogy lesznek halak, amelyek kivonják magukat a számlálás alól.

Egy kényes nemdohányzó kutya

Mr. W. Johnston, edinburghi lakos felháborodott hangú levelet írt a „Sunday Express" című újsághoz. Elpanaszolta, hogy a kutyabolondok túlzásai nem ismernek határt. Egy alkalommal egy idős hölgynél volt látogatóban, s amikor cigarettára akart gyújtani, a hölgy izgatottan mondta:

– Ó, kedves, attól félek, itt nem gyújthat rá. Flossie utálja a dohányfüstöt.

Flossie egy fiatal spaniel eb volt.

Mr. Johnston udvariasan ajánlotta:

– Nem mehetne ki Flossie addig a kertbe?

A hölgy rázta a fejét:

– Teljesen hiábavaló fáradság lenne. Flossie abban a pillanatban, amint újra belépne a szobába, észrevenné, hogy valaki dohányzott.

A gentleman ekkor maga ment ki a kertbe dohányozni.

Amikor visszament a szobába, a kutya gyanakodva szimatolta körül. Valami gyanús dohányszagot érzett rajta . . .

A lovagiatlan bika

Egy caracasi bikaviadalon – mint az Associated Press hírügynökség jelenti –, a bika alaposan elintézte az egyik viadort. Csontig hatoló, majdnem 15 centiméter hosszú sebet ejtett a balszerencsés viador combján.

A bika brutális, gyengédtelen magatartása általános felháborodást keltett. A viador ugyanis nem volt más, mint egy különc amerikai hölgy, Patricia McCormick, akinek ez volt a harmadik viadala. A szerencsétlenül járt torreádor sírógörcsöt kapott.

Az öntözéses gazdálkodás korában

Fülöp György rajza

– Manapság egyre kevesebben imádkoznak esőért! ...

SZELLEMJÁRÁS

Talán mégsem. Hiszen szellemek nincsenek. Hát akkor mi ez a különös jelenség? Láttam egy vidéki színlapot. Új darab bemutatóját hirdette a színház. A plakáton, nagy betűkkel a rendező neve. Így: Rendezi Horvát Árpád.

De hiszen a nagyrangú rendező már nem él. Hogyan rendezi hát az új darabot? Csalás? Szedési trükk a plakáton? Nem. Mert később olvastam a színházi hírt: Iksz vidéki színház főrendezőnek szerződtette Ipszilon színház volt rendezőjét: Horvát Árpádot.

Elképzelhető, hogy „Laci bácsi", vagyis Horvát Árpád megvárta volna míg utcát, kollégiumot neveznek el róla és csak azután jött elő rejtekéből? Nem, ilyet ő nem tett, ilyen csoda nincs.

De mégis van. Egy másik plakáton láttam a csodát. Ez volt kinyomtatva a plakáton: Zenekart vezényli: Kálmán Imre. Ez igen. Kálmán Imre is feltámadt hamvaiból, hogy elvezényelje a meghirdetett műsoros esten Millöcker „Koldúsdiák"-ját. Nemes gesztus. Kollegiális.

De az évek során feltűntek más nagyságok is. Halott színészek, halott festők, régen, vagy csak alig tegnap eltemetett írók. Néha a társ-művészet mezében. Ez a jobbik eset. Vagy ki tudja? Én nem akartam hinni a szememnek, amikor a Mágnás Miska csálé sapkájában színpadra perdülő aktor nevét kibetűztem a sötétben a műsorfüzetből és az derült ki, hogy Munkácsi Mihály járja fent a haccacárét. De hallottam Kisfaludi Károlyt Danilót énekelni és Fadrusz Jánost verset mondani. Még pedig a sajátját, sajnos.

Szőnyi István nevű halandó nyilván több van. Festő csak egy. Így tudtuk. Aztán mikor Szőnyi, a nagy festő meghalt... elkezdett újra festeni, még pedig gicscseket, levitte vidékre a képeit, eladta... és mire kiderült, hogy a szellem képei nagyon is „szellemtelenek", már késő volt. Névbitorlás? A szellem igazolta, hogy őt Szőnyinek hívják, apját is, nagyapját is így hívták.

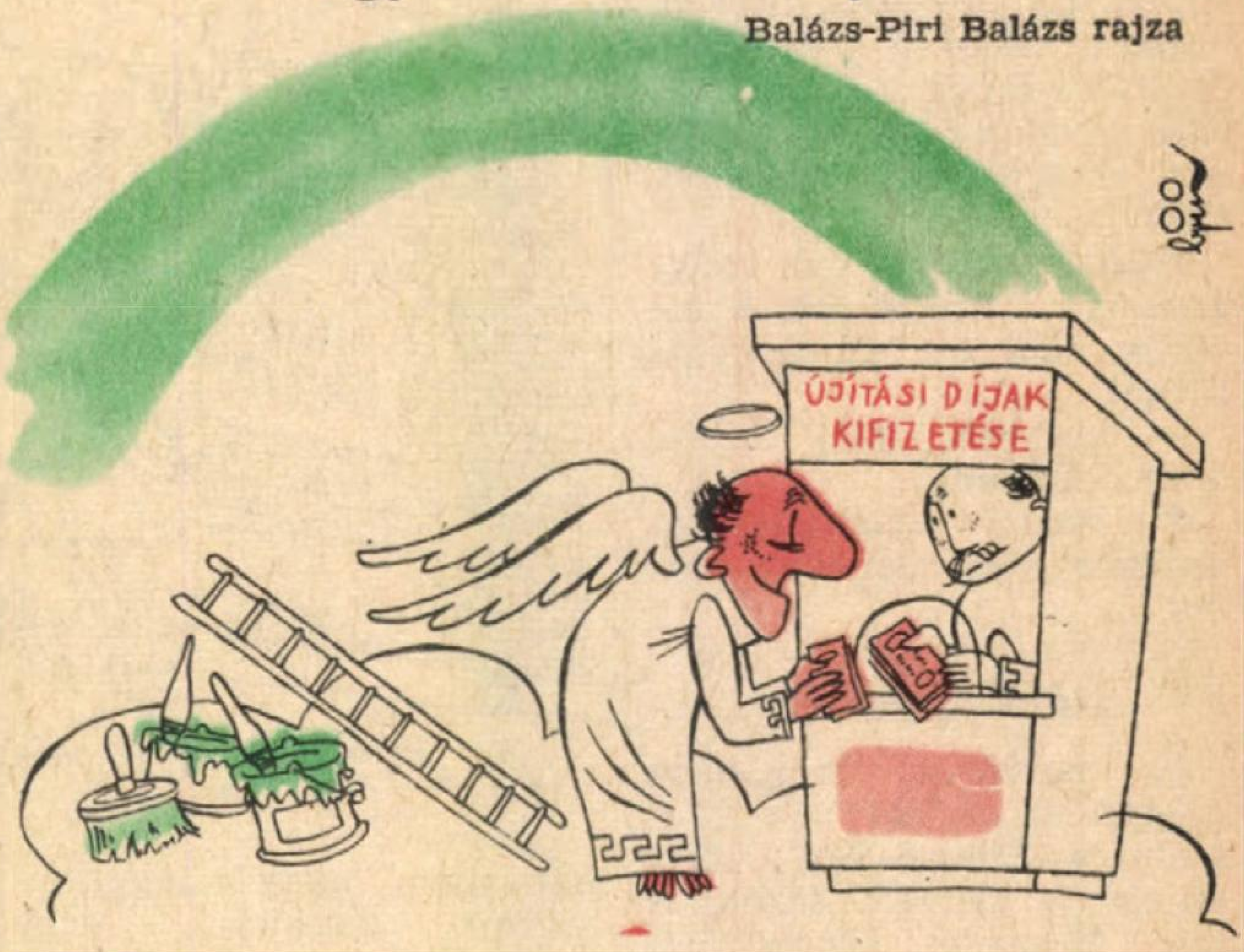
Névazonosság előfordult a múltban is. Volt Bródy Sándor, aki a Tanítónőt írta, és volt egy híres futballista Bródy Sándor — rokonok is voltak —, akit a sportvilág klasszikusai között emlegetnek. Kortársak is voltak. De a divergens foglalkozás, pláne azidőtájt élesen megvilágította másmás emelvényt a nagy író és a nagy focista lábai alatt.

Zavarok elkerülése végett közlöm, hogy aki most aláírja ezt a cikket, azonos avval, aki máskor is így szokta írni a nevét:

Boross Elemér

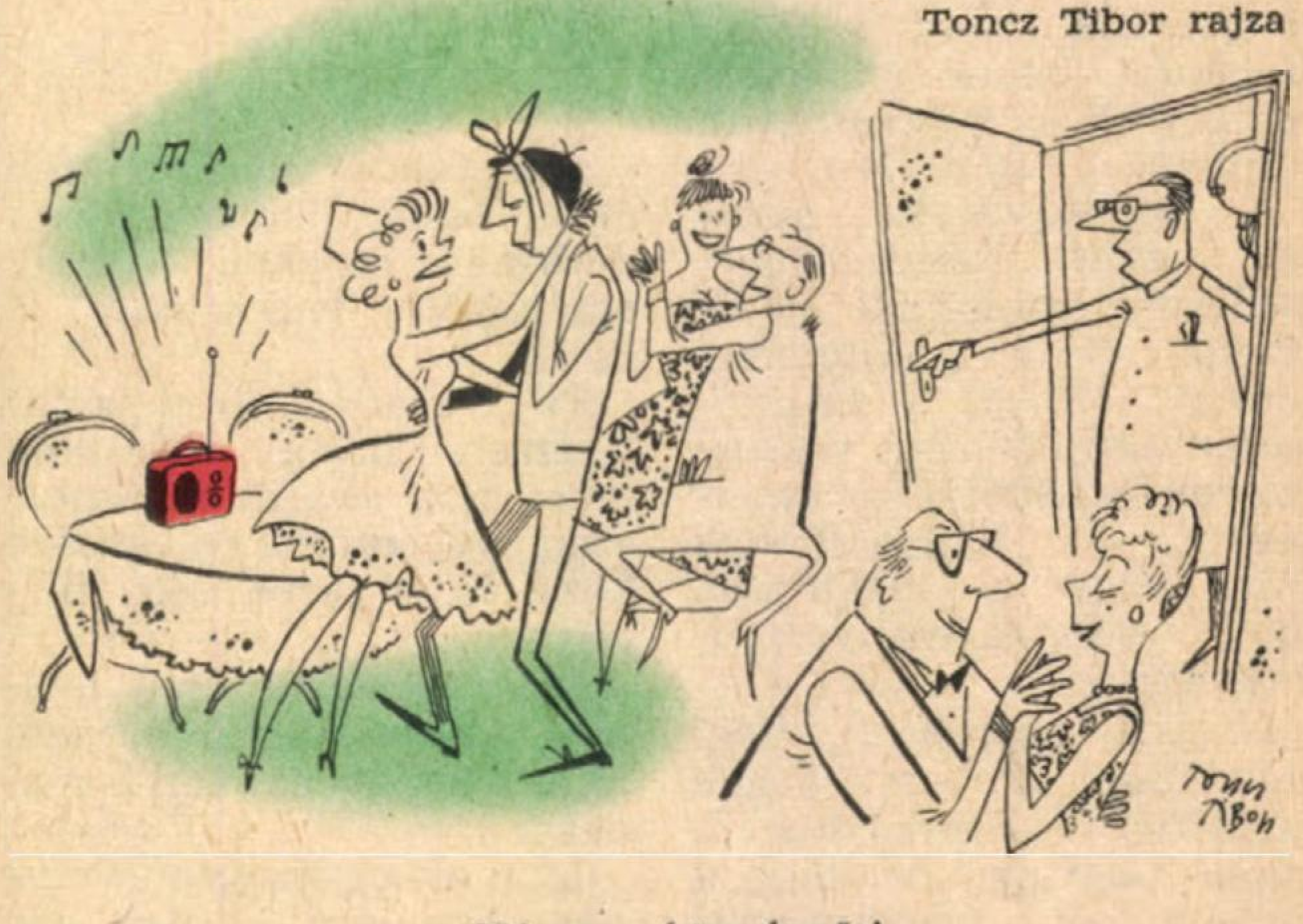
Egyszínű szivárvány

Balázs-Piri Balázs rajza

Megszűnt a drukk a fogorvosnál

Toncz Tibor rajza

– Kérem a következőt!

Idegenvezetés

Sopron meglehetősen szeles, csapadékos, továbbá rengeteg temploma van. Erre utal a tréfás mondás: Sopronban vagy az eső esik, vagy a szél fúj, vagy harangoznak...

Esik is, a szél is fúj, harangoznak is, amikor megérkezem. A vasútállomás előtt egy lassan kerékpározó asszonytól kérdezem meg:

— Erre kell menni a Pannónia szálló felé? Ó, ne tessék azért megállni!

De le is száll mellettem, s precízen megmagyarázza. Aztán fölül a biciklijére és hátra-hátra tekintgetve, még egyre magyarázva, lassan elkarikázik a szemem elől.

Három perc múlva megérkezem a szálló elé. A biciklis néni ott áll a bejáratnál:

— Jaj, már attól féltem, hogy eltévedt...

S végre megnyugodva dolgára siet. Soproni ember...

Kéményseprők

A belváros megannyi műemléke között is legszebb a Storno-ház. Kétemeletes, barokk sarokpalota. Kapuján remekmívű kopogtató, amellyel ma már nem lehet kopogtatni. De különben is nyitott kapukat döngetnénk, mert a Storno-palota, benne az antik műtárgyak múzeumával, mindenki előtt nyitva.

A Storno-család egyik őse, mint kéményseprő, padlások lim-lomjai közül emelte ki a gyűjtemény alapjait. S bár a Storno-család később híres restaurátorok és festők közé emelkedett — hagyománnyá vált, hogy a legidősebb fiút mindig kéményseprőnek adták...

Nagyot fordult a világ! Beszéltem itt egy másik családdal is, amelyben a papa, nagyapa, de még a dédapa is kéményseprő volt, és most a legidősebb fiút — festőnek adták...

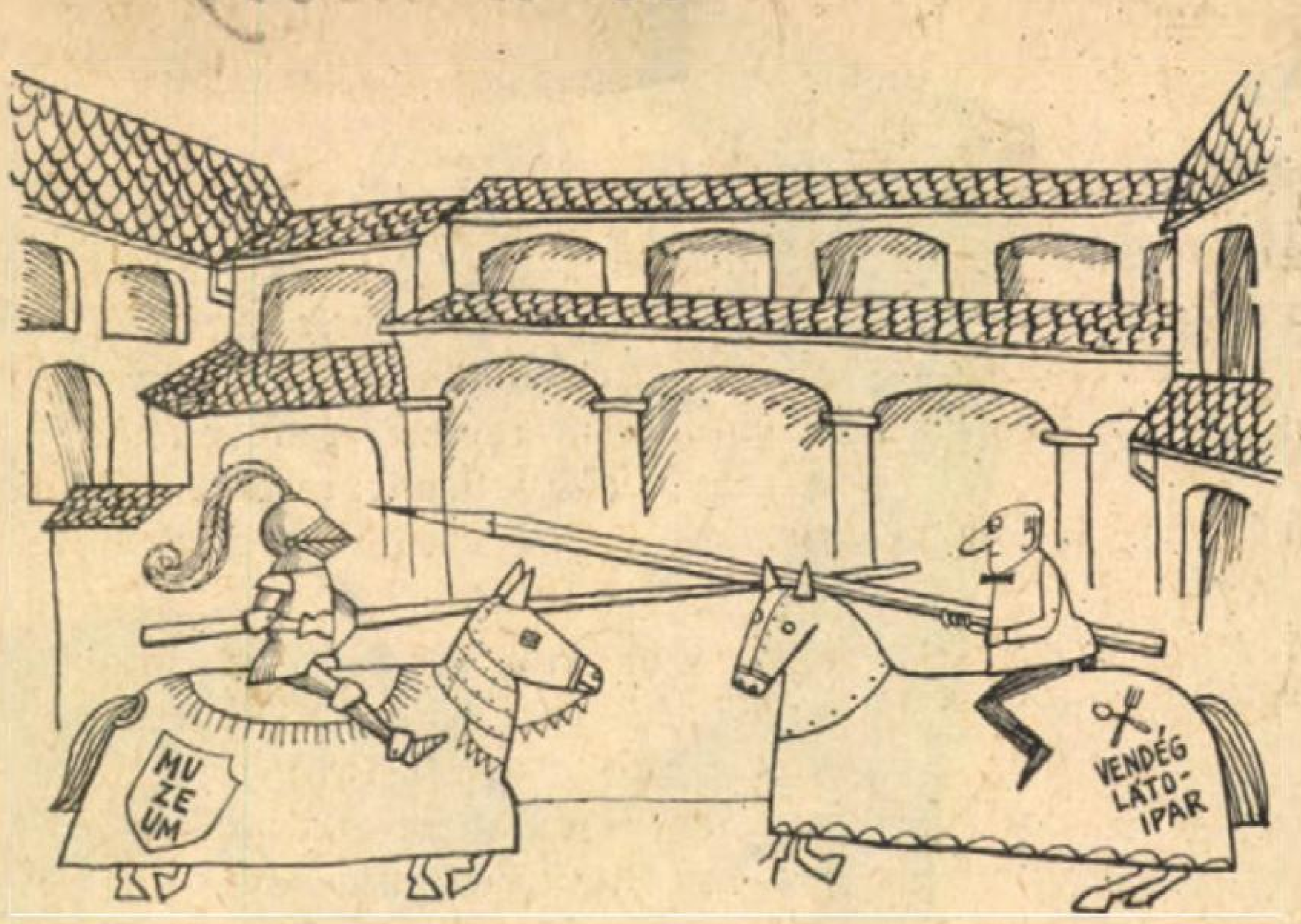
Tabló és valóság

A Cipőbolt kirakatában tabló: „A soproni Kereskedelmi Iskola Vendéglátóipari Osztályának végzős növendékei."

Csupa nyílt tekintetű, udvarias arckifejezésű, barátságos mosolyú fiú és lány fényképe; nagyon bizalomgerjesztő ez az új pincérgeneráció.

A „Kékfrankos-vendéglőben" ebédeltem, és pontosan kilencszer kellett kérnem a boromat, mire végre meghozták. A komor, fiatal pincér nagyon hasonlított a tabló egyik eszményi pincér-arcára...

MÚZEUM LESZ, VAGY ÉTTEREM?

... az illetékesek évek óta harcolnak az üresen álló Fabricius-házért

Posta

Több napon is délután három óra tájban dobtam be leveleimet különböző postaládákba: mindegyik azt ígérte, hogy 12 és 13 óra között szedik ki belőle.

Ami azt jelenti, hogy vagy naponta csak egyszer ürítik ki a postaládákat (amit nem akarok elhinni egy ilyen nagy idegenforgalmú városban), vagy rendszeresen két-három órákat is késnek a kiürítéssel (amit szintén nem akarok elhinni).

A TAVALYI ÜNNEPI HETEK EGYIK MEGLEPETÉSE

E műsorszám idei megismétlését nem javasoljuk

Ikva-patak

Számtalan hidacska szeli át a festői környezetben csobogó patakot, amely egyhelyütt ház alatt is elfut.

És a vize — piros színű! Egészen közel hajoltam, mert nem akartam hinni a szemüvegemnek, de egészen közelről is piros volt, tűzpiros.

Másnap megint arra mentem, akkor meg lila vizet találtam ugyanabban a mederben.

Már majdnem szemorvoshoz rohantam, amikor egy bennszülött megmagyarázta: a patak színe attól függ, hogy a textilüzemben milyen színű anyagot festenek.

Senki idegen ne csodálkozzék tehát, ha az Ikva patakot legközelebb esetleg sárgának találja, fehér pöttyökkel, a szélein rózsaszín fodrokkal. A női divat kiszámíthatatlan...

Poharazó

Ami Egernek a „bikavér", Tokajnak az „aszú" —, az Sopronnak a „kékfrankos". Azonban, míg az előbbi két város „poharazó"-iban kedvükre kóstolgathatják a látogatók a folyékony helyi jellegzetességeket, Sopronban nincsen ilyen intézmény.

Persze, a szerencsésebb látogatók, akiknek bennszülött ismerőseik vannak, azért nem hiába szomjaznak valódi termelői borra. Őket elvezetik egy-egy háztáji hordóhoz — girbegörbe utakon...

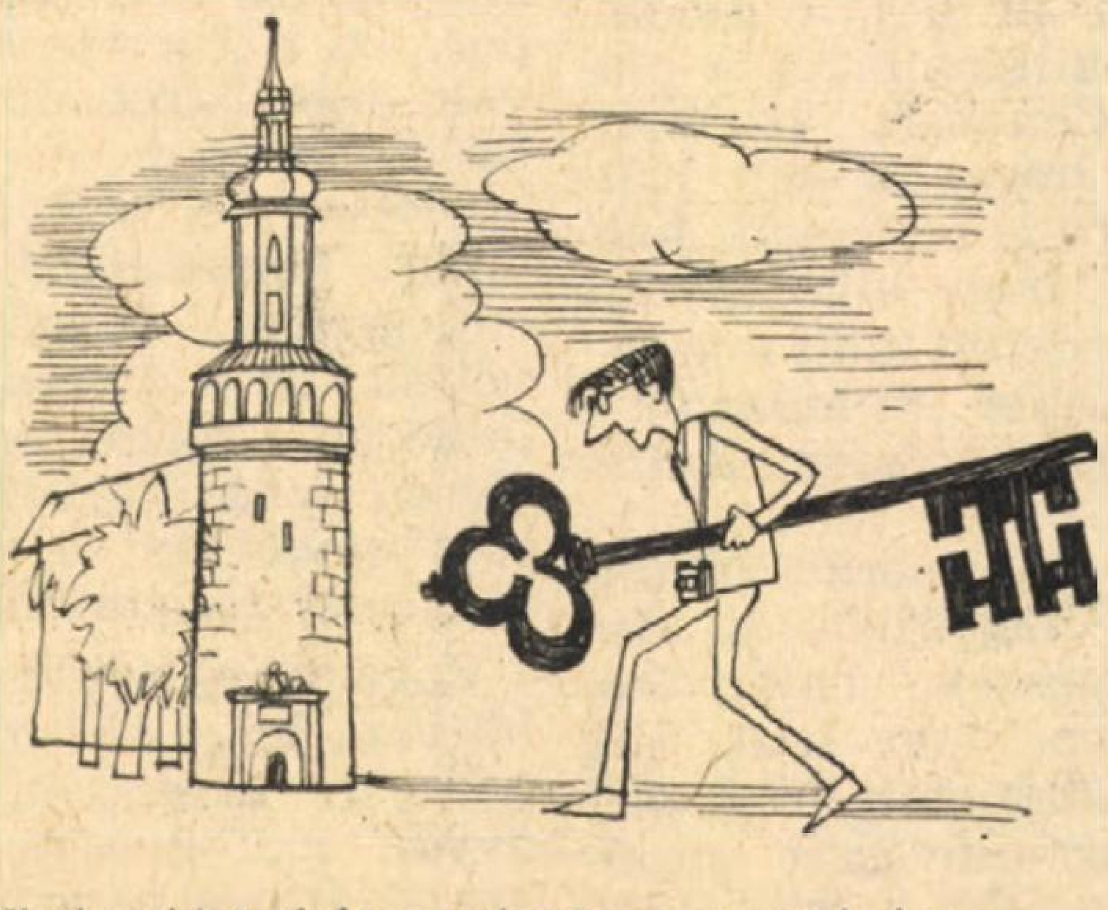
De mégiscsak, mindenkinek jobb volna egy egyenes úton megközelíthető poharazó létesítése...

Időjelző

Sopron legnagyobb parkjának közepén, vaskerítéssel övezett, díszes szekrényke áll. Hőmérő, légsúlymérő, és egyéb időjelző berendezések elhelyezésére szolgál. Innen indulnak a környező Lővérekbe a kirándulók, épp ezért bizalommal cipelik oda hátizsákjaikat a kis szekrénykéhez, hogy tájékozódjanak a várható időjárás felől. Tájékozódnak is: belenéznek az egyik oldalon, s nagyszerűen lehet látni a másik oldalon keresztül, hogy felhős-e az ég, vagy sem... Az üvegszekrényke ugyanis teljesen üres.

Dunai Ferenc

ÖNKISZOLGÁLÓ KILÁTÓ

Minden kiránduló megkapja a toronykulcsot...

A háziasszony és a moly

Jelen szerény kis írásmű korántsem tévesztendő össze azzal a másik, régebbi, de hasonló című irodalmi termékkel, amit úgy hívtak, hogy: A rózsabimbó és a méh.

A rózsabimbó és a méh ugyanis románc volt.

A háziasszony és a moly pedig legjobb esetben hőskölteмény lehetne.

Hősköltemény, amely a Ház Asszonyának küzdelmeit ecseteli a ruhák, szőnyegek rekamié-huzatok és egyéb ehető textíliák örök és kérlelhetetlen rémével: a Mollyal.

A Mollyal, amelynek láttán a Ház Asszonya minden esetben sóhajtva kiált fel:

– Ó, hogy az ördög pusztítsa el!

Azonban fohászának eredmé-

nyét be se várva, saját kezűleg kezdi őt pusztítani. Pusztítja pedig a legkülönbözőbb módszerekkel, amelyek mibenlétét a következőkben leszek bátor vázolni:

1. Van először is *molyünneplő* háziasszony, aki a moly jelenlétének legelső, szinte csak megsejtett jelére máris ünnepelni kezdi őt, amennyiben valóságos tapsviharral fogadja. Tapsol pedig a molynak körülbelül olyan lelkiállapotban, mint az operettprimadonna az ellenprimadonnának, azt kívánva neki lelke mélyén, hogy bár ne lenne már az élők sorában.

Ennek a kívánalmának csalhatatlan jele gyanánt a háziasszony minden egyes taps után megnézi az összeütött két tenyerét, hogy vajon az ünnepelt nem keveredett-e véletlenül közéjük, és nem nyomódott-e agyon? Azonban tíz alkalom közül tizenegyszer a két tenyér közötti eredmény marad, mi volt, a puszta lég.

2. Van aztán úgynevezett *markoló*. Ez a moly megpillantásának első tizedmásodpercében hirtelen, hevesen és szinte hipnotizáltan markol egyet a levegőbe. Mégpedig alulról felfelé, mert felülről lefelé – állítólag – a légnyomás kinyomja az ember markából a molyt. Hogy alulról felfelé mi nyomja ki, azt nem tudom. Elég az hozzá, hogy valami úgy is kinyomja, mert tény az, hogy dacára annak a beható morzsolgatásnak, amely a markolást követni szokta, a végül is óvatosan feltárt tenyéren kizárólag a pirosra morzsolt bőr található, de a molynak semmi nyoma. Elannyira, hogy egyes kútfők szerint a molymarkolók szektájának titkos jelmondata gyanánt maradt fenn napjainkig is ama közmondás, hogy: aki sokat markol, az keveset fog.

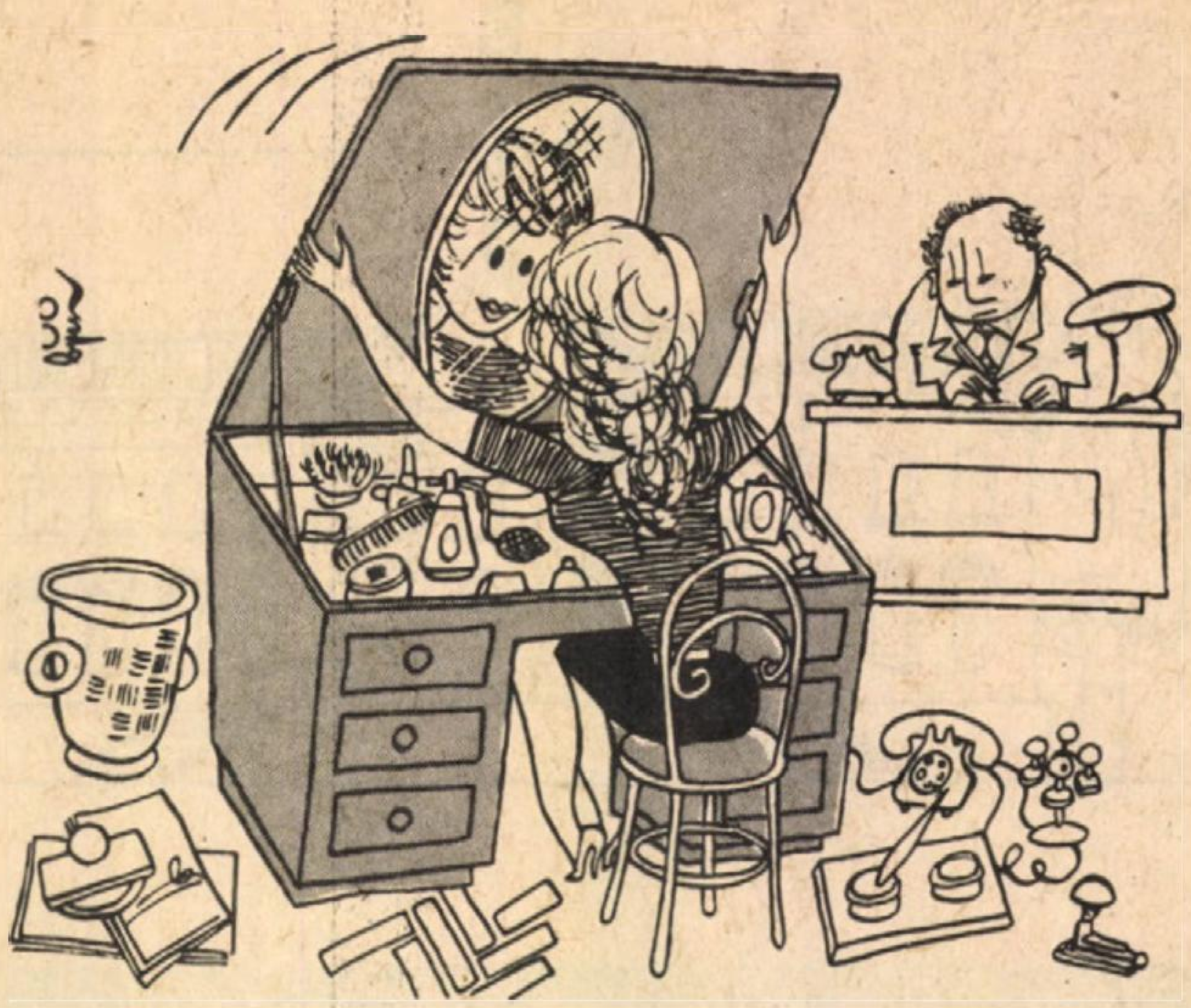
3. Vannak aztán *fantasztikus* módszerek is. Ezek tisztán babonás alapon öröklődnek nagynénitől unokahúgra, és területüket északon a szőnyegbe göngyölt újságpapír, délen a kámforgolyó, nyugaton a büdöskő és keleten a benzinnel kevert petróleum határolják, pontosan egyforma eredménnyel.

4. Van aztán végül e sorok írójának egy saját találmányú módszere, melyet több évi, pontos és tüzetes megfigyelés után a lehető legmelegebben ajánlhat mindenki figyelmébe. Ez az úgynevezett *kombinált* módszer, amely abból áll, hogy az ember a molyt tetszés szerinti molyirtószerbe mártott kézzel agyonveri.

Zágon István

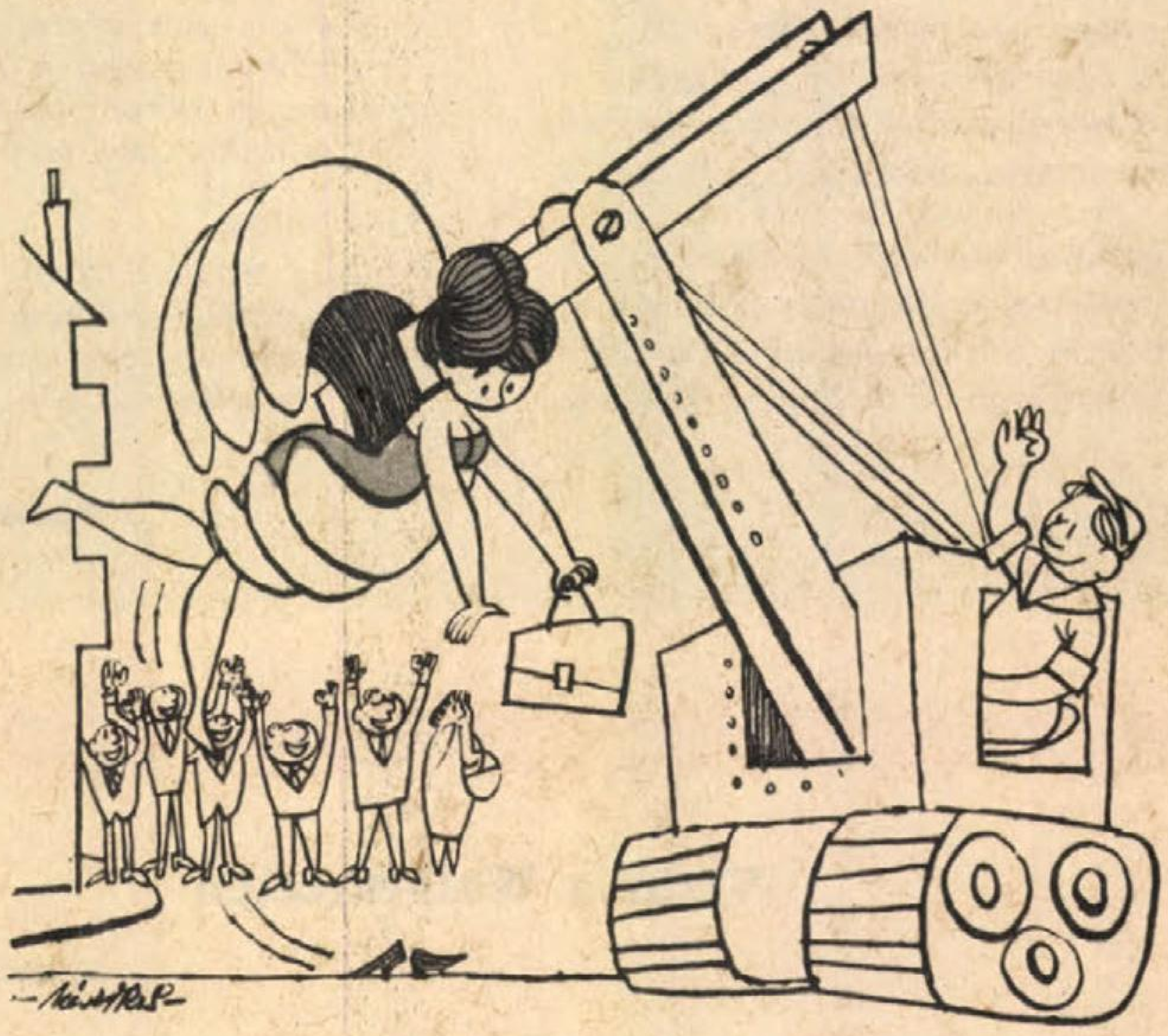
VARIA irodabútor

Balázs-Piri Balázs rajza

Olvad az aszfalt

Mészáros András rajza

Sikerült a mentés!

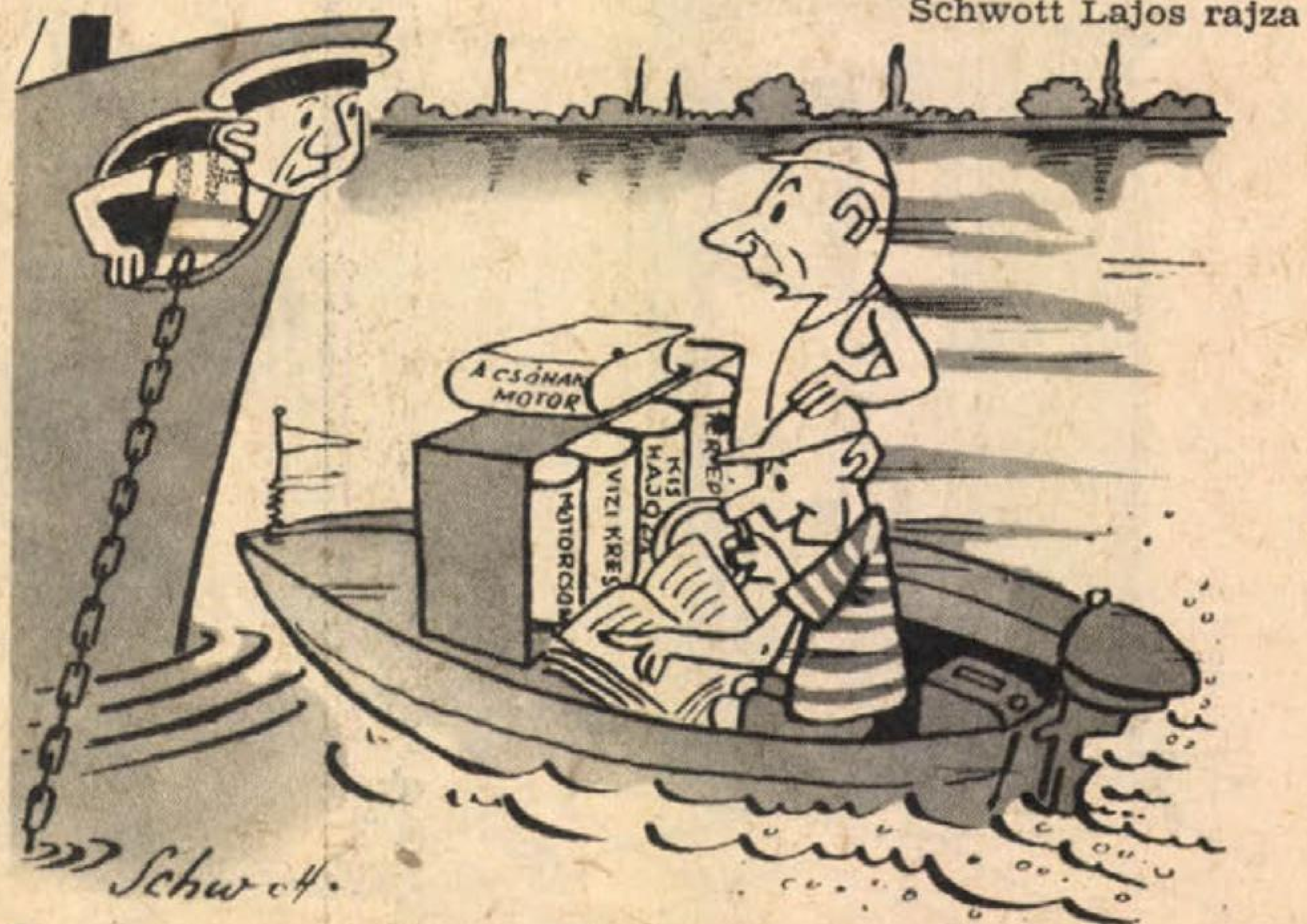
Egészen friss saláta

Hegedűs István rajza

Megjelent a vízi-KRESZ

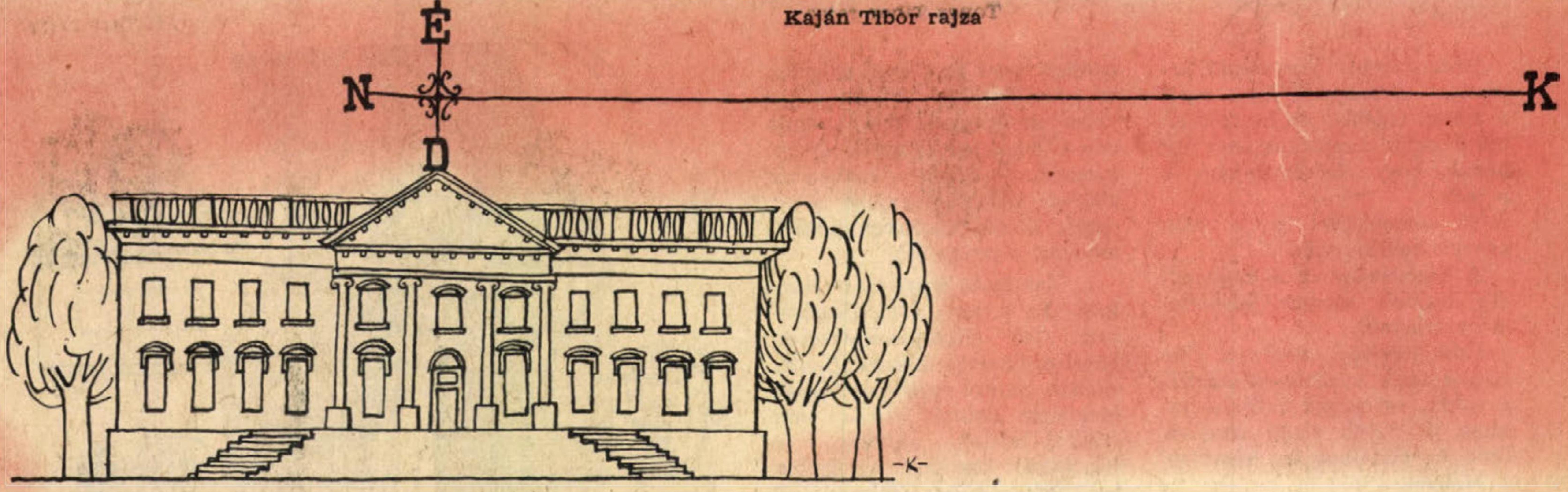
Schwott Lajos rajza

– Türelem, mindjárt megnézem, hogyan kell kikerülni egy hajót!

A Fehér Ház

Kaján Tibor rajza

Tavaszi elégia

Tavasz van végre, Heuréka!
Az égen ónszínű, bús fellegek.
Tó partján ülve sok szegény béka
Szomorúan, panasszal felbrekeg.

Gyakran hűs esőt könnyez az ég,
Arcunkra, nyakunkba friss víz csorog,
A jeges búskomor, minek a jég?
Szobánkban jó kályhánk fellobog.

Tavasz van végre, diadallal
Orromba harap a jófogú szél.
Januárt várom szent áhitattal,
Enyhülést hoz talán majd a Tél?

Utóirat:

Míg versem írtam (mily nagyszerű),
Az égről kandikált a sárga fény,
Remélem, nem lesz már „időszerű”
E remekmívű szép költemény.

Galambos Szilveszter

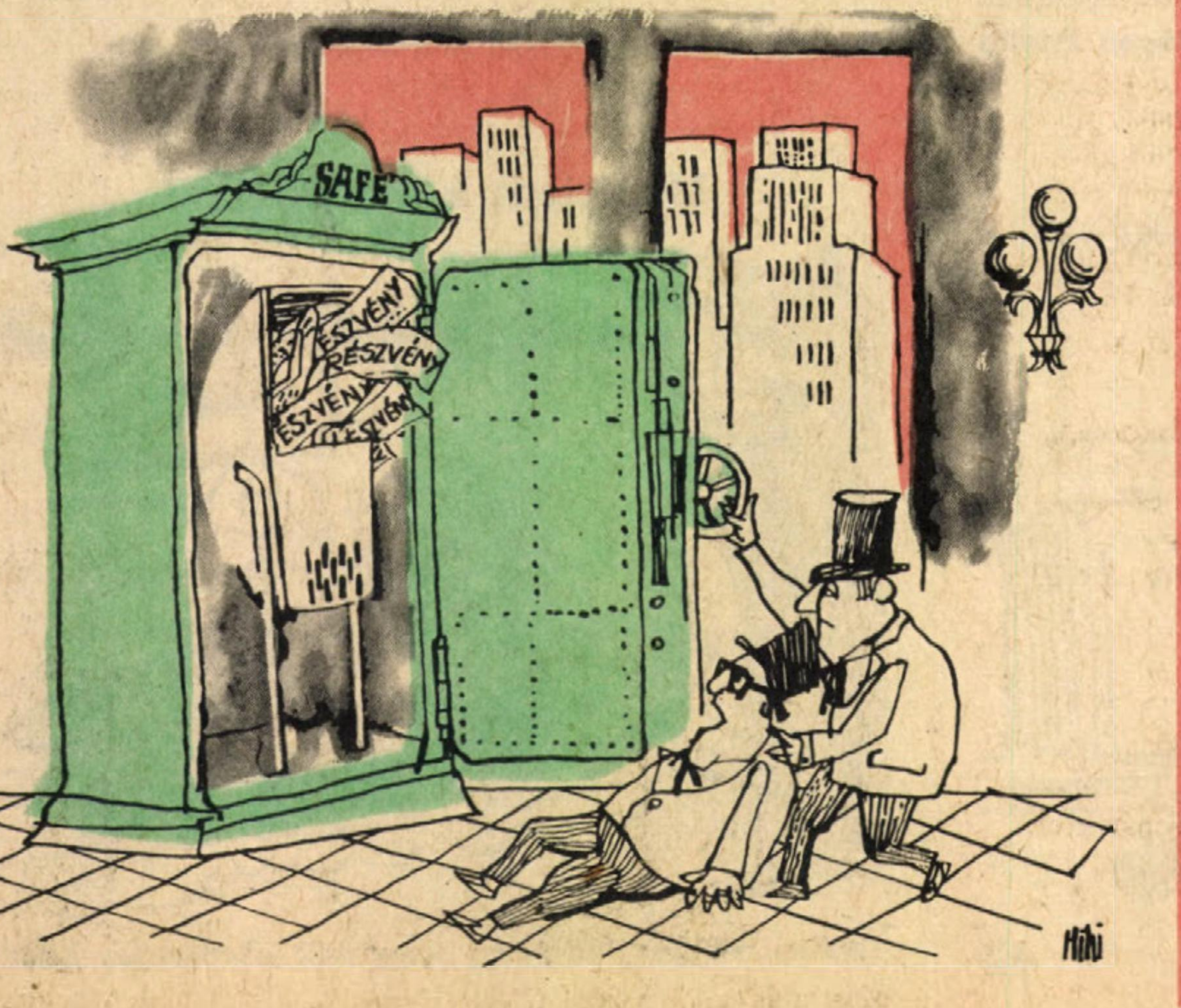

NEM KÖZÖLHETŐ KÉZIRATOT KÜLDTEK:

M. Istvánné, Bp. VI., Népközt. u. — „Gyöngyhalász”. — H. Ferenc, Bia. — L. Albert, Bp. V., Veres Pálné u. — K. Ágoston, Kispest. — A. Imre, Bp. I., Krisztina krt. — Sz. János, Komló. T. Antal, Hódmezővásárhely. — Cs. Gyula, V., Váci u. — M. Tibor, Nőtincs. — K. R. János, Bp. XVIII. — S. József, Szolnok. — Cs. Anna Balatonkéthely. — Sch. György, Bp. XIV., Bíbor u. — P. Alajos, Bp. VIII., Baross u. — S. Árpád, Bp. II., Vöröshadsereg u. — H. József, Balatonfüred. — H. József, Np., II. Lóczy L. u. — M. Mihályné, Tápiószentmárton. — Sz. Béla, Kaposvár. — R. János, Budakeszi. — B. Pál, Nagykamarás. — G. Frigyes, Bp. IV., Labdarúgó .u. — M László, Kaposvár. — R. János, Sárvár.

Vízió a Wall-Streeten

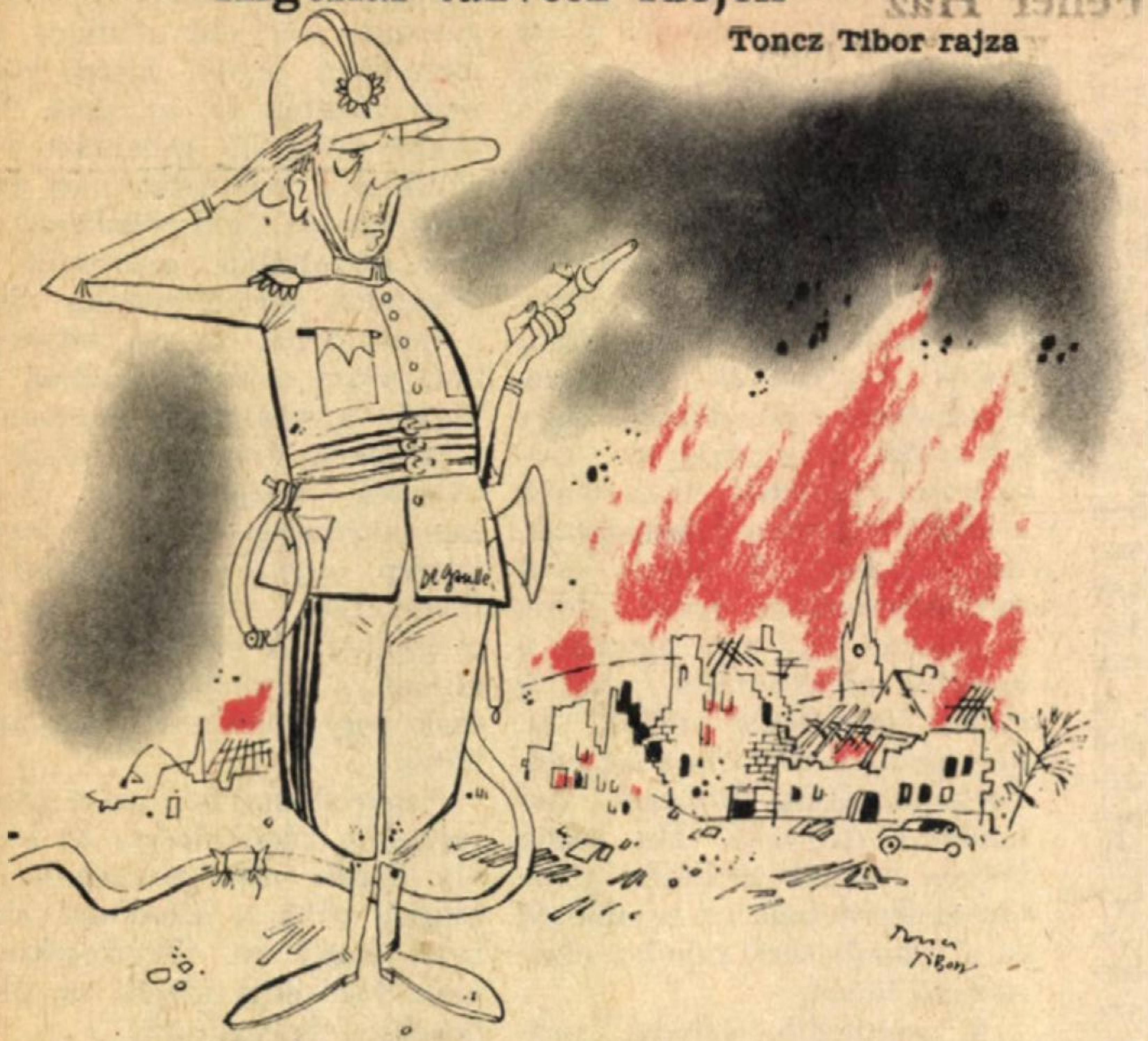
Hegedűs István rajza

E heti hirdetésünk

Algériai tűzvész idején

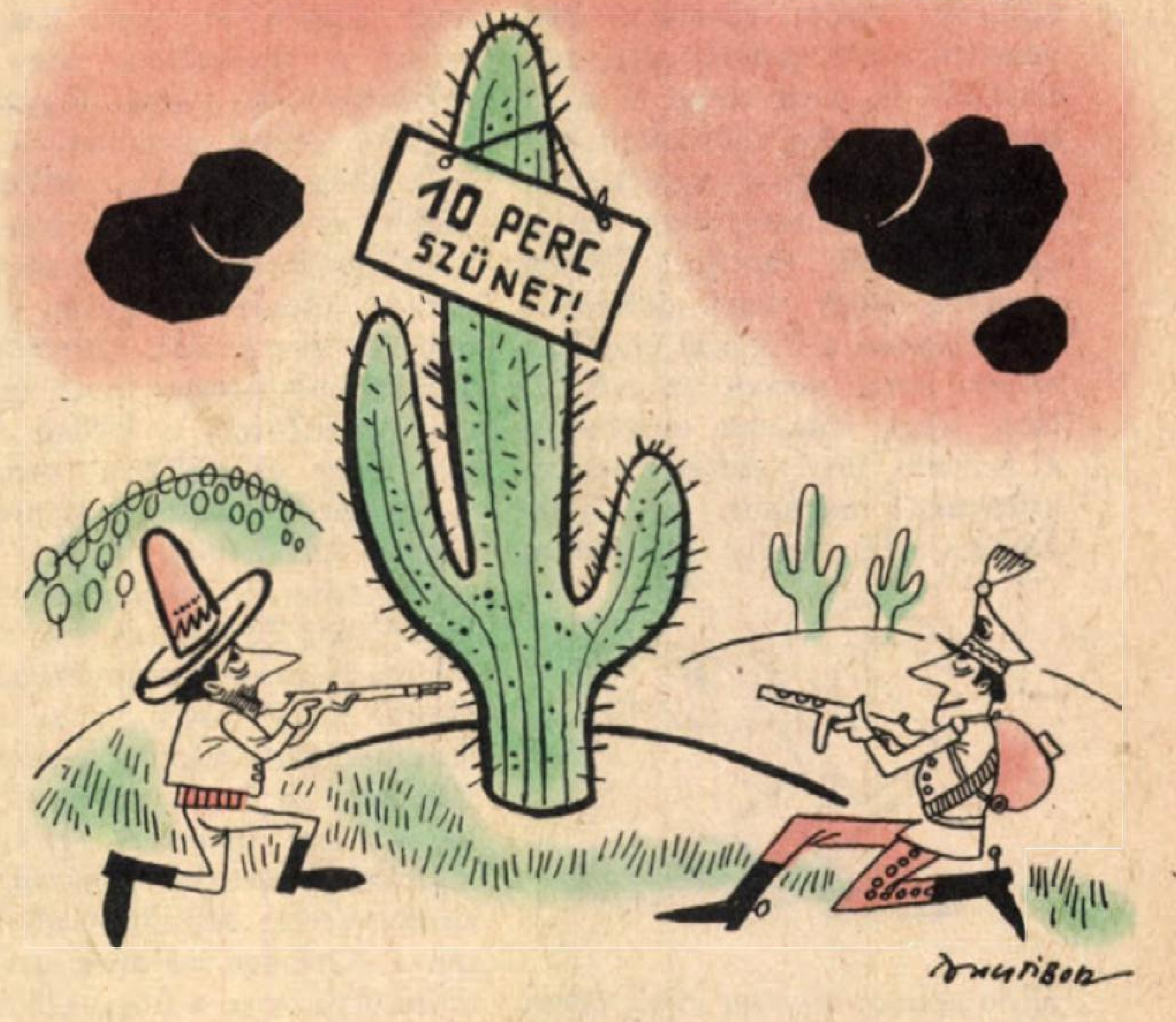
Tocz Tibor rajza

– Jelentem alássan, mostanáig kerestem a vízcsapot!

Valahol Dél-Amerikában

Toncz Tibor rajza

A pillanatnyi helyzet

PESTI tudósítónktól

Elnézem, amint a kertben a rigók jóízűen lakmároznak a cseresznyefán. Ők is szeretik a cseresznyét, nemcsak az ember. És nem olyan kényes fogyasztók, mint az ember. A madarak nem bánják, ha a cseresznye kukacos.

*

Irodalmi vízióim egyike:
Mikes Kelemennek szemrehányást tesz egy régen látott ismerőse:
– Mi van veled, Kelemen? Olyan régen nem hallottam felőled semmit sem. Miért nem adsz néha életjelt magadról?
Mikes Kelemen így mentegetőzik:
– Olyan rossz levélíró vagyok...

*

Mindennapi életünk egyre könnyebbé válik. A szomszédos Ausztriában már elektromos fogkefét is gyártanak. Ennek az az előnye, hogy villanyáram segítségével működik, és megkíméli az embert a fogkefe ide-oda húzogatásának fárasztó munkájától.
Ez természetesen még csak a kezdet. Még talán a mi korunkban sor kerül az automatikus fogpiszkálóra, az elektromágneses ruhagombolóra, a fotocellás ételrágóra, s más emberkímélő találmányokra.

*

Filozófusok és teológusok, ateisták és fideisták egyaránt sokat töprengtek azon, hogy például mi szükség van szúnyogokra, miféle teremtő vagy fejlődő bölcsesség nyilvánul meg ezekben a bestiálisan zümmögő kis vérszívókban?
Most azonban híre érkezett, hogy a szárított szúnyogot gyógyszerként alkalmazzák allergia ellen.
De mi szükség van allergiára?

*

Mi az abszolút pesszimista mérkőzés-közvetítés?
Amikor a rádióriporter így kezdi:
– Kedves hallgatóim, az eredmény null–null, és már csak kilencven perc van hátra.

f. l.

Igaz szerelem

Szűr-Szabó József rajza

– Micike, most nem magát kísérem haza... Maguknál nem jár a lift.

Festő az üzemben

Szegő Gizi rajza

– Most már reális a kép! Glóriát festettem a művezető feje fölé.

KÉT VÍZ KÖZÖTT...

Van nekem egy kedvenc szandálom, amit alig egy hónapja taposok. Azért nevezem kedvencnek ezt a szandál-párt, mert tetszetős is, meg simul is a lábamhoz, mintha ráöntötték volna. Néhány nappal ezelőtt azonban alaposan megtréfált ez az elkényeztetett topogó. Történt ugyanis, hogy úgy délidőtájt, mikor éppen a Rákóczi utat koptattam vele, eleredt az eső. Én meg, hogy szárazon megússzam a felülről jövő áldást, begarazsíroztam magamat az Emke árkádja alá. Amint ott álltam,

álldogáltam, egyszer csak érzem ám, hogy a talpamat elönti valami. Lenézek a földre, látom, hogy az eső befolyt az árkád alá, az árkád alól meg a szandálomba, mintha nem is lett volna neki talpa.

Na, mondom csak úgy féllábról kedves szandálomnak, téged is jól helybenhagytak a meósaid!

Ez az alulról jövő bírálat annyira felbőszítette a lábamat, hogy rögtön el akart szaladni velem a cipőboltba, hogy panaszkönyvileg szóvá tegyük a beázást. Mivel azonban az eső időközben záporrá változott, előbb az Emkébe tértem be, hogy egy forró duplával nyugvópontra juttassam magam. Leültem az aranyhalas dísztavacska mellé, hol néhány perc múlva már szürcsöltem a kitűnő feketét. Alig szürcsöltem azonban egyet-kettőt a vadonatúj presszó illatos feketéjéből, amikor egy ronda esőcsepp végigfolyt a kezem fején. Ez felülről jött, nézek föl az üvegezett mennyezetre, és látom, hogy folyik le az esőlé rendületlenül, mintha a presszónak nem is lenne teteje. Hogy az irhámat mentsem, elhurcolkodtam a nedves zónából egy aszálysújtotta asztalhoz, ahol aztán a kávémat szárazon továbbszürcsölve, arra a bölcs elhatározásra jutottam: bagatell cipőügyemet ezek után nem írom be a cipőbolt panaszkönyvébe, mert ha ez a sokmilliós költséggel épült Emke beázhat felülről, akkor az én kétszáz forintos szandálomnak is joga van büntetlenül beázni alulról.

(bernáth)

Mese a felnőtteknek...

A „Suhog a pálca" című angol filmet szigorúan csak tizennyolc éven felüliek nézhették meg a budai Alkotás moziban is. Így aztán a nézőtéren csupán felnőttek ültek – amit csak helyeselni tudok.

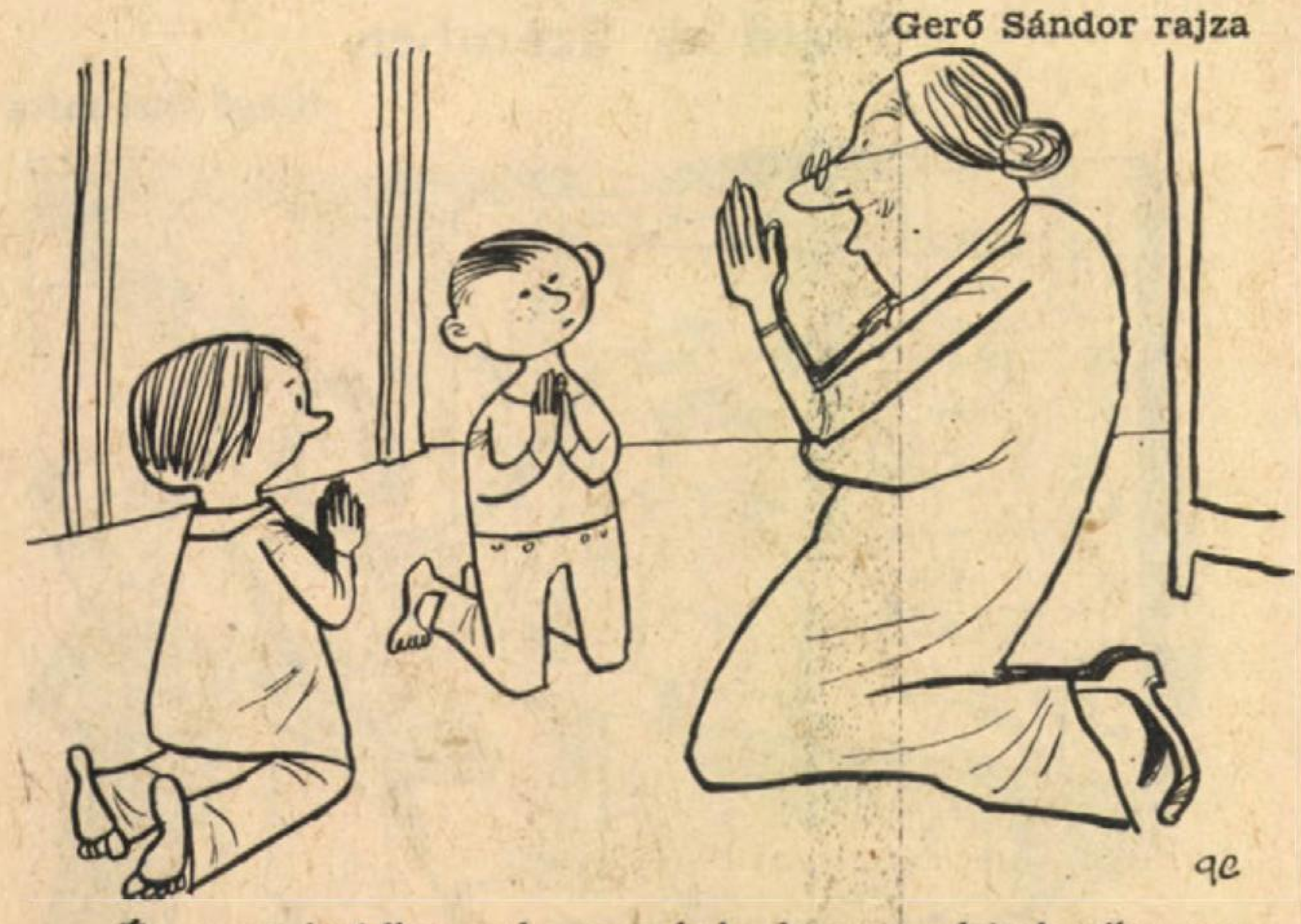
Azt már viszont nem tudom helyeselni, hogy nagyfilm előtt egy olyan kisfilmet vetítettek, amit kifejezetten egészen kicsiny gyerekek számára készíttetett a Vöröskereszt. A mese arról igyekezett meggyőzni bennünket, bajuszos, szakállas nézőket, hogy étkezés előtt mindig mossuk meg a kacsóinkat, mert különben megbetegszünk, és másnap nem játszhatunk a kosárlabda-csapatban a VI/B ellen...

Ha ezt a szerencsés összeállítási szisztémát folytatni óhajtják az illetékesek, javasolom, hogy a legközelebbi, kifejezetten gyerekeknek tartandó mesefilm-előadás előtt egy olyan kisfilmet vetítsenek, amely a dohányzás ártalmasságára hívja fel az óvodások figyelmét.

S. A.

Összehangolt nevelés

Gerő Sándor rajza

– És most imádkozzunk, gyerekek, hogy apukátok sikeresen vizsgázzék a marxizmus–leninizmusból!

SZERVEZÉS KÉRDÉSE AZ EGÉSZ

Újjávarázsolt, önkiszolgálóvá korszerűsített büfével várta sokezernyi látogatóját a nyár első napsütéses szombatján a Széchenyi strandfürdő.

Nikkelezett terelőkorlát és ételekkel-italokkal dúsan rakott polcok között keskeny ösvény kanyarog. Rajta összepréselődve: fürdőruhás zarándokok. Azt remélik, rövidesen eljuthatnak a pénztárhoz, hogy kifizessék a markukban szorongatott táplálék ellenértékét, s aztán vidáman falatozzanak. Hiú ábránd! A menet csak milliméterenként halad előre. A pénztár előtt van ugyanis a konyha ablaknyílása, ahol a meleg egytálételt adják ki. Már pedig a nép zöme ezt eszi. Torlódás. Halk fohászok. Ramadán-böjti imák. Ha külön helyen mérnék és külön pénztárnál fizettetnék az egytálételt és a csapolt sört, mindez elkerülhető lenne.

A gyengébb jellemű sortállók már-már beleharapnak egy-egy szendvicsbe vagy pogácsába, bár ehhez nincs állampolgári joguk, hiszen még nem fizették ki az árát. De ekkor vészjósló pillantást vet rájuk a vendéglátóipari dolgozó, aki az önkiszolgáló-rendszer jóvoltából mentesült a közvetlen termelőmunka alól, s most fehér orvosi köpenyben cirkál a korlát mellett, és vigyáz a vásárlók erkölcseire.

Érdekes társasjáték folyik a helyiség központjában levő fagylaltrészlegnél is. A fagylaltgép ugyanis gyöngélkedik. Félórácskát dolgozik, aztán megpihen. A pesszimisták kiállnak a sorból, a családok csak egy őrszemet hagynak hátra.

Végeredményben azért nincs jogunk a zúgolódásra. Az idén oly korán, már júniusban lecsapott ránk a kánikula! Érthető, hogy az illetékeseknek nem volt elég idejük az alaposabb felkészülésre...

(K—s)

Kötelező bosszúság

H. Gy.-nek, a Ludas Matyi múlt heti számában megjelent: „Logika-jegyzet" című bírálatához szeretnék hozzászólni. A tanév már véget ért, de jövőre még okulhatnak belőle az illetékesek:

Úgy kezdődött, hogy a fiam egy szép napon bejelentette: két héten belül el kell olvas-

nia, és tartalmi kivonatot kell készítenie Jókai „És mégis mozog a föld" című könyvéből.

— Holnap megveszem és elolvasod! — mondtam, mit sem sejtve. Másnap azonban hiába jártam végig a könyvesboltokat, mindenütt azt válaszolták, hogy a könyv kifogyott, de néhány héten belül megjelenik, mert kötelező olvasmány, és mindenki keresi. Végigjártam az antikváriumokat, feleségem meg az általa elérhető könyvtárakat kutatta fel, de sikertelenül. Így történt aztán, hogy fiam a határidőből kifutott, amiért az ellenőrzőkönyvébe C. pontos figyelmeztetőt kapott, pedig ártatlan volt.

Nem sokkal később azzal állított be a gyerek, hogy újabb célfeladatot kaptak: Móricz Zsigmond „Kis madár" című könyvét kell elolvasniuk, tartalmi kivonatot készíteni stb. Határidő: két hét, felelős: én vagyok.

Reggel elkéretkeztem munkahelyemről, és némi szorongó érzéssel elindultam „kismadarat" fogni. Szorongásom nem volt alaptalan, mert az első könyvesboltban szánakozva végignéztek rajtam, és közölték: ne is fáradozzak tovább, kár minden erőfeszítésért, nem kapom meg sehol, nem is adják ki egyelőre. Ismét elmentem néhány antikváriumba, ahol ugyancsak nem volt se régi, se új kiadású.

Bármennyire is imponáló ez a „tervszerűség", mégis felteszem a kérdést: nem lehetne-e úgy intézni a dolgot, hogy csak aztán adjanak kötelező olvasmányt a gyerekeknek, miután meggyőződtek arról, hogy a könyvet valóban kapni is lehet?

Zsiray Károly

Az érdekeltek hozzászólnak

„Dunaújvárosi őrjárat" című cikküknek a Napsugár cukrászdára tett bírálatával egyetértünk. A kivitelező ellen fegyelmi eljárást indítottunk. Az ízléstelen művirágokat leszedtük. A jövőben még nagyobb gondot fordítunk az átalakítással kapcsolatos rendelkezések pontos betartására, hogy hasonló eseteket elkerüljünk.

Városi Tanács VB
Dunaújváros
Rédey László oszt. vez.

*

„Hol vagy Rasex B?" című közleményükkel kapcsolatban közöljük, hogy a Budapesti Vegyianyag Nagykereskedelmi Vállalat Teleki téri főelosztója részére 2250 darab Rasex B-t leszállítottunk, és ismét kapható a szaküzletekben.

Illatszer és Kozmetikai V.

Asszony-uralom Csömörön

Először talán arról kellene szólni, hogy miképpen lett asszonyuralom Csömörön. Nagyon egyszerűen. Csömör község nem esik messze Budapesttől, így a teremtés koronái Csömörről a fővárosba járnak dolgozni. Jórészük Pesten villamosvezető, autóbuszvezető, trolibuszvezető, odahaza meg az asszony a vezető. Ami pedig a fő érdekesség, hogy az asszonyok nemcsak a portákon belül vezetgetnek Csömörön. Ők vezetik a Haladás téeszt is, amelyben az egész otthonmaradó csömöri lakosság bennfoglaltatik. Asszony az elnök, a főkönyvelő, de még a pénztáros is. Sőt: jóformán az összes brigádvezetők.

Hát az otthonmaradott férfiak nem háborognak az asszonyuralom miatt? Háborognak a csudát, hiszen negyvenkét forintot kapnak egy munkaegységért. Vagyis: a csömöri Haladásban nemcsak a vezető, hanem a munkaegység értéke is — nő...

Megkérdeztem Lipták Béla főagronómustól, aki már kilenc éve él Csömörön asszonyuralom alatt, hogy mi a véleménye Bagyánszky Istvánnéról, a téesz elnöknőjéről? Lipták Béla a legnagyobbfokú elismerés gyanánt azt felelte: kár, hogy nem férfi!

Mikor viszont Bagyánszkynétól tudakoltam azt, hogyan van megelégedve a főagronómussal, ő is a legnagyobb elismerés hangján válaszolta: kár, hogy nem asszony!

Mielőtt a férfiakról is szólnék néhány szót, hadd említsek meg még három női nevet:

Kiss Károlyné sertésápolónő, aki pénztárcáját tavaly 585 munkaegységgel hizlalta, most 340 hízódisznót gondoz. A disznók erőnléte mutatja, hogy a kiszolgálás kitűnő. Még soha nem fordult elő, hogy Kiss Károlyné valamelyik hízónak odaszólt volna:

— Az nem az én vályúm!

Bátovszki Györgyné brigádvezető az erély mintaképe. Szavahihető tanúk állítják, hogy mikor egyszer kiadósan elkiáltotta magát, harminc holdon vigyázzba állt az uborka.

Juliska még egészen fiatal, de csodákra képes. Ha baj nem éri, piacra kerül, és akkor megtörténik a csoda: újra kapható lesz a Juliska bab a budapesti piacokon, mert a csömöri Haladásban is hét holdat vetettek belőle.

A férfiak pozíciói, mint említettem, eléggé korlátozottak. Főként a lovak és tehenek gondozása a feladatuk. Megkérdeztem az egyik állatgondozót, hogy miképpen vészelték át az állatok a takarmányszegény esztendőt?

— Egyszerűen — kaptam a bölcs választ. — Mikor a lovaknak utaltak ki kevés takarmányt, a fogatosok csentek a tehenészektől, mikor meg a teheneknek juttattak kevesebbet, a tehenészek emeltek el némi abrakot a lovakéból. Így aztán mindig megvoltunk valahogy. Mert a nagyobb jószágot, a lovat, tehenet mégiscsak a férfiember tudja gondozni, szeretni igazi gyengédséggel.

S mindebből mi a tanulság? Az, hogy a nők akaratereje, határozottsága és a férfiak szelíd gyengédsége együttesen néha csodára képes.

Fülöp György

HOGYAN SZÜLETIK A DIVAT?

(Látomás)

(Valahol Párizsban. Az ismert divatkirály egy csomó divatlappal a kezében besiet, a lapokat az asztalra dobja, maga egy székre roskad, és a kezébe temeti az arcát.)

DIVATKIRÁLY: Ezt a botrányt! Ezt a szégyent! Ilyent még nem értem meg! Jóságos ég! Hogy fogunk ebből kimászni!

FELESÉGE *(be)*: Csak ülsz itt, csak ülsz, te tehetetlen! Az igazgatóság már nem tudja lefújni a bemutatót. Itt vannak a divatlapoktól, a nagykereskedelemtől, a reklámfőnökségtől! Itt van mindenki! Fotoriporterek, kosztümtervezők! És várják az újdonságokat! Az újdonságainkat!

DIVATKIRÁLY: Most aztán kapnak szenzációt!

FELESÉGE: Még van kedved viccelni, te őrült! Holnap teli lesz a város az újságcikkekkel: Pierre Sablon, a divatdiktátor csúfos kudarca!

DIVATKIRÁLY: Hát mit csináljak, ha nincs semmi ötletem! Már minden volt, félkabát és hétnyolcados és harangszoknya és japán ujjas és tűzött zsebekkel *(már ordít)* és varrott zsebekkel és zsabókkal és plisszírozva, és minden volt, minden volt!

FELESÉGE: Csak az nem volt, hogy az új divat elmaradt! Hölgyeim és uraim, a divatkirály ötletszegénysége miatt az idei divat ezennel elmarad! Szíveskedjenek addig is a tavalyi divat szerint öltözködni. De ezt jelentsd be te, én nem! *(Őrült gúnnyal.)* Te divatzseni!

DIVATKIRÁLY: Eredj a pokolba a meghívottakkal együtt! Elég a magam baja, még kínzol is?!

FELESÉGE: Én nem állok oda! Menj te! Te vagy a költő, az ész, az alkotó fantázia! *(Ráncigálja.)* Most aztán eredj, és menj az újságírók elé! A manekeneid helyett! Ne velem szemtelenkedj! Hát mire vársz? Indulj! *(Cibálja, letépi a férfi zsebét.)*

DIVATKIRÁLY: Mit csinálsz?! Széttépsz, te hisztérika! Tépsz! Nesze! *(A nő fél válláról letépi a ruhát.)*

FELESÉGE: Vadállat! Te szaggatsz! Tessék! *(Letépi a férfi kabáthajtókáját.)*

DIVATKIRÁLY: Te fúria! Most adok én neked!

(Tépik, szaggatják egymásról a ruhát, mikor kopognak. Az ajtón át egy csomó ember jön be, fotósok, divatrajzolók meglepődve nézik a széttépett házaspárt.)

EGY ÚJSÁGÍRÓ *(füttyent)*: Ez aztán eredeti! Bravó! Az új divatformákat a Mester maga mutatja be a feleségével! Micsoda meglepetés!

(Élénkség, taps. Kattognak a fényképezőgépek.)

DIVATKIRÁLY *(lassan visszanyeri a fölényét)*: Mint megfigyelhetik, idén a férfidivat még kevesebb díszítő elemmel készül, hajtóka, gallér felesleges. *(Keresgél magán.)* Gomb legfeljebb egy, az is lazán. A női divat terén tenyérnyi kivágások, látszólag szertelenül, teljesen felbontott formák...

FELESÉGE *(bájos mosollyal)*: Figyeljék meg, a felső rész szakadozott vonalvezetését... De fáradjanak talán a büfébe...

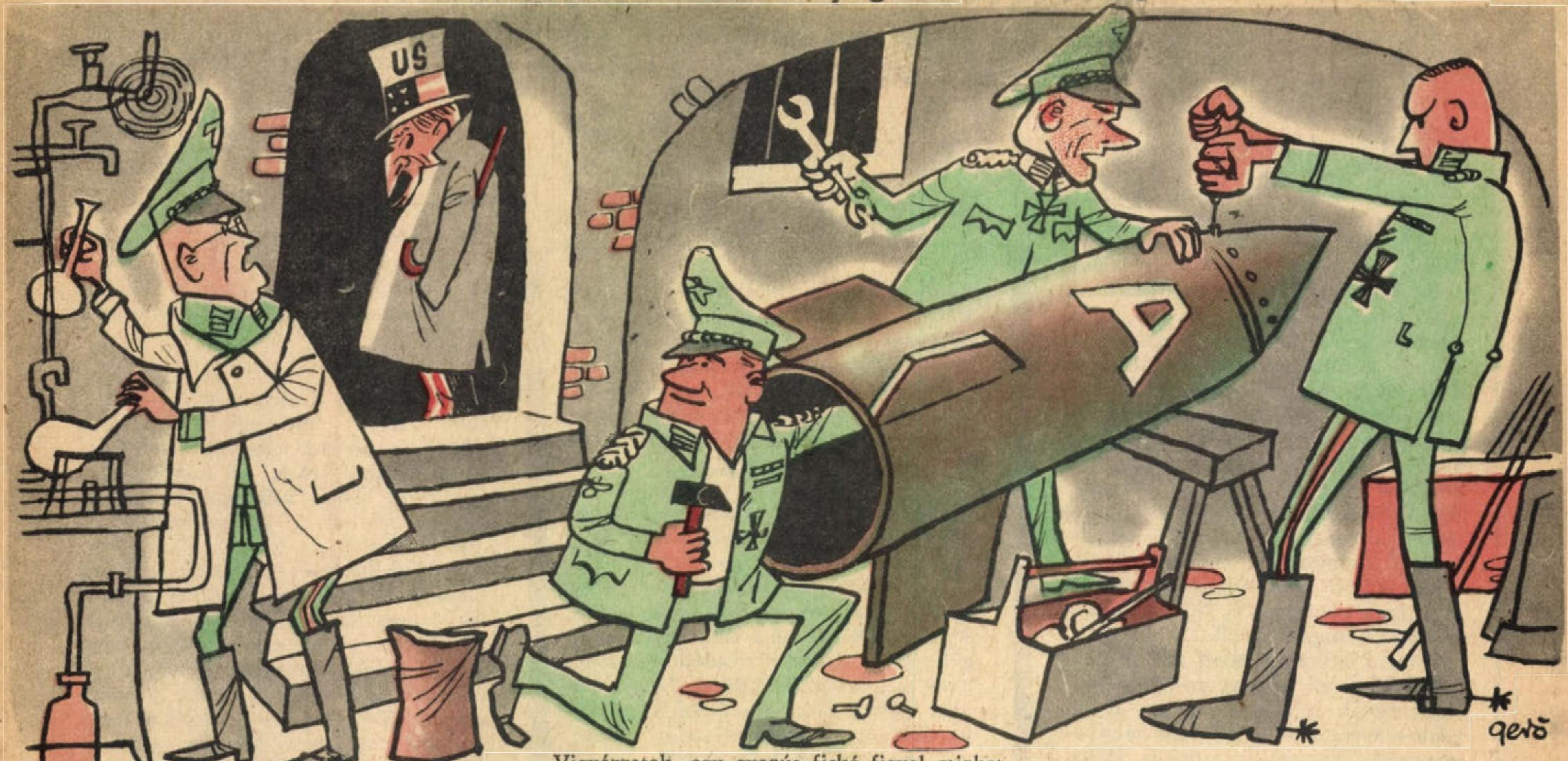
EGY TERVEZŐNŐ *(egy másikhoz, miközben a távozó csoport után tartanak)*: Mégiscsak zseniális fickó ez az ember! Páratlan ötletei vannak. Állítom neked, még csak hasonlóval sem lehet találkozni a szakmában.

(Ömlengve kimennek.)

(somogyi)

Atombombát készít Nyugat-Németország

Gerő Sándor rajza

– Vigyázzatok, egy gyanús fickó figyel minket...
– Ne féljetek, az csak falaz nekünk.

A BETÖRŐ

Ellenkezés nélkül tűrte, hogy bekísérjék a kapitányságra. Ott felírták személyi adatait, bedugták egy cellába, s másnap reggel kihallgatásra vezették elő.

— Stranczek János, ötvenöt éves, budapesti lakos? — kérdezte a nyomozást irányító rendőrtiszt.

— Én vagyok.

— Született Tápén, nős, három gyerek apja, asztalos szakmunkás, 1932 óta a Karniscsipkéző Vállalat dolgozója?

— Az is én vagyok.

— Üljön le! Beismeri, hogy tegnap éjfélkor behatolást kísérelt meg a kerítésen keresztül az említett gyár területére, és szándéka csak a járókelők éberségén hiúsult meg?

— Ez történt.

— Tettének oka?

— Tettemnek oka az új éjszakai portás.

— A portás?

— Csakis. A régi, a Podola Tóni, mindig beeresztett, de ez az új, ez kerek-perec megtagadta. Nem maradt más hátra, mint a kerítés. Sajnos, az én koromban már nem megy úgy a falramászás...

— Tehát máskor is besurrant?

— Március óta heti kétszer surrantam be. Ha nagyon szorított a kapca, háromszor.

E pillanatban felberregett a telefon. A rendőrtiszt füléhez emelte a kagylót, majd letette, s keményen az őrizetes szeme közé nézett.

— A lakásán nem találtunk idegen holmit. Hová rejtette a lopott árut, hogyan értékesítette, ki az orgazda?

— Minek néz engem, főhadnagy elvtárs?! Lopott áru? Orgazda? Kikérem magamnak! Kétszeres élmunkás vagyok én, törzsgárda-tag, szakszervezeti bizalmi. Még egy árva szöget sem vittem ki soha a gyárból!

— Hát akkor miért tört be ismételten?

— A forgalom miatt.

— Nézze, ilyen összevissza beszéddel nem jutunk előbbre. Töredelmes vallomással könnyítsen a helyzetén.

— Ott kezdődött, hogy az év elején nálunk teljesen átépítették a gépműhelyt. Új szalag- és körfűrészeket, vastagsági- és finomgyalukat, marókat és esztergákat állítottak be. Linóleum padlót, fénycsöves világítást, kitűnő porelszívó-berendezést is kaptunk. Egy szó, mint száz — a miénk lett a legkorszerűbb műhely az egész faiparban.

Ettől fogva igencsak mozgalmasra fordult az életünk. A látogatók egymásnak adják a kilincset, hiszen mi vagyunk a karnisgyártás büszkesége. Nagy dolog ez, kérem.

A minisztériumi, iparigazgatósági elvtársakat nem is említem, őket már névről ismerjük. Sűrűn jönnek a szakszervezettől, a tanácstól is. Szakemberek tapasztalatcserére, egyetemisták szakmai gyakorlatra, középiskolások szünidei munkára látogatnak hozzánk.

Időnként vendégül látunk termelőszövetkezeti küldöttségeket is. Nekik is mindent szívesen elmagyarázunk. Hadd lássák, milyen fejlett az ipar, s kedvük kerekedjék felköltözni Budapestre.

Híres színészekkel, írókkal, sportolókkal még gyakrabban jövünk össze. Megbeszéljük közös problémáinkat, és komplex brigádokat alakítunk.

A legérdekesebb azonban, amikor külföldi delegációkat fogadunk. Hetenként kettőt-hármat. Megrendelők is, meg kíváncsi turisták. Legutóbb például dajak képzőművészek jártak nálunk, magyar tanulmányfejeket kerestek. Higgye el, főhadnagy elvtárs, csodálatos élmények ezek. Mintha csak földkörüli úton járna az ember...

— Jó, jó — szakítja félbe a főhadnagy —, de milyen összefüggés van a szemlék, tanulmányi látogatások, delegációk és a maga éjszakai besurranásai között?

— Milyen összefüggés?! De a láncos kiskőcsögét, valamikor termelnem is kell!

Kürti András

Hazafelé a természetből

– Nekem már csak ez jutott!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.3338 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.